

Anul I. Nr. 1 - mai 2011 - Apare în locul Buletinului Info nr. 5/2011, “SEMÃNÃTORUL”, care a fost lansat la 1 ianuarie 2009

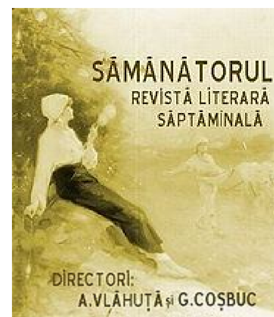
Primii directori si fondatori din 1901: Al. Vlãhutã G. Cosbuc

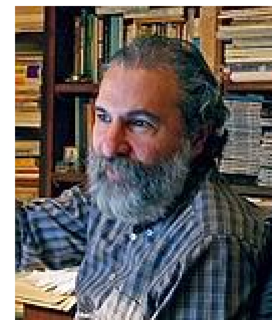
Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

CUPRINS

(Fragmente din aparitiile lunii mai)

Cititi volumul complet cãutând titlul scrierii la www.editura-online.ro

Proza

PETRINA RISTEA - Complotul si altfel de scrieri

TITINA NICA TENE - Viata ca o punte

Poezie

George Anca - Mari poeme indiene

Criticã literarã

Cezarina Adamescu - Întâlniri în zori de mileniu

Reportaj

Cezarina Adamescu - O lectie de supravietuire

Teatru

CATALIN RADULESCU - Sase scheciuri

Eseu

AL. FLORIN TENE - Cartea, prietena mea

Studii

TRAIAN LAZAR - Iuliu Maniu si serviciile secrete

Notã. Revista “Sãmãnãtorul” apare de probã în lunile mai si iunie pânã la aniversarea din luna iulie când va lua locul Buletinului informativ “Semãnãtorul” în mod definitiv

De retinut! Noua revistã literarã Sãmãnãtorul contine fragmente din scrierile apãrute pe situl www.editura-online.ro

În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1902-1910

„SÃMÃNÃTORUL”, este o nouã publicatie literarã online conceputã de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect “Revista Sãmãnãtorul” este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouã formã de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ “Semãnãtorul” care apãrea din anul 2009. Acesta nu avea decât o paginã web cu titlurile apãrute la Editura online Semãnãtorul (www.editura-online.ro) si articolele de criticã literarã apãrute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentã.

Deoarece în luna iulie a.c. se împlinesc trei ani de la înfiintarea editurii online Semãnãtorul, mi-am propus ca în locul buletinului info sã aparã aceastã revistã, incluzând si fragmente din noile scrieri apãrute în luna precedentã *(continuare în pag 2)*

Numerele online ale noii publicatii le gãsiti la adresa:

http://www.scribd.com/semanatorul

Cuvânt înainte

de Nicu N. Tomoniu

www.tomoniu.ro

(Continuare din pagina întâi) **Apãrând si revista "Sãmãnãtorul" - cu un continut tematic si într-un format apropiat de cel care se publica acum un secol - nu numai cã suntem la curent cu noile titluri apãrute si noii autori promovati pe site, dar, fãrã a downloada întreaga scriere, ne putem face o idee despre aceasta citind un fragment.**

Pentru omul mileniului trei, mereu în crizã de timp datoritã tehnicii - care parcã te mânã în pas cu evolutia ei - evident cã solutia unei reviste creatã din fragmente ale noilor aparitii, înseamnã o amplificate a numãrului de accesãri si deci interes pentru ceea ce facem.

Din nefericire, din dorinta de a putea scrie in viitor fragmentele si in format html, nu folosim în scriere toate diacriticele, unele fiind inlocuite cu "s" si "t". E adevãrat cã problema poate fi rezolvatã prin convertirea textelor în format pdf, dar unii cititori ar dori sa copieze unele fragmente, de pildã crtiticii literari. Ori, nu toti posedã un program specializat de conversie a fisierului pdf în fisier doc si atunci vom cãuta sã le dam aceastã posibilitate evitând cele douã diacritice care n-au echivalent în standardele windows.

De ce nu o revistã literarã în sensul strict?

Pentru cã aceasta ar presupune o întreagã redactie si o grãmadã de bani chiar si pentru un proiect editorial finantat, de pildã de AFCN, care deruleazã astfel de proiecte. Ori, Sãmãnãtorul, este o revistã a sãracului, Fundatia Tismana nu dispune nici mãcar de banii pentru cofinantare.

Apoi, cu AFCN ne-am mai fript odatã. Am pus pe situl lor o carte rarã: "Viata Sf. Nicodim de la Tismana" care a fost lãsatã acolo pânã au venit actualii portocalii. Si ati vazut probabil la televizor cum obtin ministri portocalii fondurile pentru sotiile lor: în douã sãptãmâni! Noi ne zbatem sã scoatem o revistã, ani în sir pe un proiect... Vremurile de astãzi deci, nu-s normale, nu-s pentru cei cinstiti si sãraci. Acestia trebuie ajutati tot de cei onesti si fara bani, ca noi, nu de cei care ne guverneazã în interes propriu. Si tocmai de accea si facem aceastã corvoadã.

Pentru cã trebuie sã fim constienti cã dacã lãsãm numai pe cei cu bani sã scrie tâmpeniile lor, dacã le permitem sã facã din demagogia si minciuna lor lecturã obligatorie pentru popor, ziua când nu ne vom mai recunoaste ca natiune milenarã ci un popor de neo-nomazi, migratori prin noul imperiu zãmislit prin apus, nu e departe! Ne vom dilua prin lume, iar satele nostre goale se vor repopula cu neamuri strãine de fiinta româneascã asa cum se intâmplã astãzi în sudul Italiei cu libienii zgorniti din propria tarã de alt conducãtor descreirat!

Dacã editura sãracului este "Semãnãtorul - Editura online", iatã acum si revista sãracului, "Sãmãnãtorul", care poate exista chiar si cu un singur editor. Se extrag fragmente de la cei care ne scriu, le punem aici si lansãm revista in lume! Trebuie doar sã avem rãbdare: azi picã un ministru, mâine un guvern si precis va pica si Paypay marinarul.

Poate se saturã lumea de toti acesti "mate fripte" care-si fac veacul pe la televiziuni searã de searã si chiar în timpul programului. Vom rãmâne noi între noi, "România tainicã" a lui Artur Silvestri, România tãcutã si flãmândã a lui Nicolae, Ion, Gheorghe, Maria, Titina, Victorita si atâti altii! Poate chiar si Filomela de la gherghef se poate gândi într-o zi cã e în stare sã scrie mai bine decât pricãjitii de prin Institutele culturale românesti de peste hotare... "Operele" hotilor de bani destinati proiectelor europene vor sta în librãrii pline de praf. Nu vor fi citite de nimeni, pentru cã nu sunt create decât de niste mincinosi si niste hoti, de care poporul s-a scârbit.

(continuare în pagina trei)

Asa cum scriam în raportul Fundatiei Tismana: este necesar ca "SÃMÃNÃTORUL", sã ajungã o nouã publicatie literarã cititã si cãutatã, pentru ca ea este conceputã pe baza a peste trei sute de volume - absolut inedite - fiind o acumulare de fortã literarã originalã si nepartizanã, care de la sine se impune si se face cunoscutã în lumea scriitoricească. O asemenea traistã de sãmânte literare netratate, n-are cum sã nu devinã o marcã, un brand românesc ca un brad în vârf de Carpati.

Este momentul ca proiectul nostru cultural sã fie cunoscut si apreciat în ansamblul miscãrilor de independentã a lumii noastre literare, pentru cã regula oficialã de astãzi în România o face o mass-media partizanã, înregimentatã politic dincolo de saturatie. A sosit momentul ca scrierile de la „Semãnãtorul – Editura online", sã fie considerate ca niste seminte sãnãtoase puse în pãmântul nostru românesc atât de roditor. Ogorul unui popor atât de umilit de cãtre lumea noastrã politicã efemerã, în fapt, o cloacã strãinã de el si care a reusit sã-i înstrãineze toatã bogãtia sa materialã.

Bogãtia noastrã moralã si culturalã nu poate fi însã vândutã.

Poporul o va face sã rodeascã în anii care vor veni iar noi vom fi o verigã în renasterea limbii noastre românesti stâlcitã astãzi într-un mod barbar de snobii Noii Europorti. E primul pas în recuperarea patrimoniului nostru cultural distrus voit si a recuceririi în teritoriile românesti a drepturilor noastre sacre, luate chiar si prin legi abulice ale unor psihopati avizi de putere!

Din volumul lui PETRINA RISTEA (debutant)
"Complotul si altfel de scrieri"

Altfel de ….proverbe

Lenesul mai mult aleargă... Cine aleargă mai mult e un lenes...
Găina bătrână face ciorba bună. Cine face ciorbă bună e o găină bătrână...
Pestele se-mpute de la cap. Cine se-mpute de la cap este un peste...

Proverbe cu semnătură…

Iarna nu-i ca vara - Un nudist
Drum bun - Un convoi mortuar
Tinerete vesnică -O soacră

Debut!

Plec pe Marte!

Azi, mi-am chemat consoarta si i-am spus: Plec! Plec de tot!

- Unde?
- Pe Marte! Ca în melodia lui Smiley..
- N -ai decât! Doar o farfurie zburatoare îti mai trebuie! În zig -zag, mergi demult!
- O să-mi deschid un circ acolo!
- Nu-i nevoie, pitici au deja!
- Atunci, o să-mi deschid o discotecă!...
- De ce, crezi ca o să găsesti vre-un copac să vină să danseze? La cât sunt ei de verzi...
- Atunci o să-mi deschid o firmă de consiliere pentru viitorii presedinti. La cât sunt ei de extraterestrii...
- Mai bine rămâi pe Pământ! Si asa tot lotul tău de pământ este pe tine!
- Poate mă ajută Mosul! Să am tot ce-mi trebuie! Prin câte case umblă el, poate adună câte ceva si pentru mine!
- Vezi să nu! Si mosul e bărbat!

Redefinite:

Automobilist - Unul, care-i merg treburile ca pe ...roate..
Blue-jeans prespălati - Pantaloni ce se spală inaintea fiecarui an de purtare..
Prestidigitator - În variantă modernă chelnerul..
Sofer - Unul care ... conduce..
Fotograf - Unul care te vrea... nemiscat...
Subaltern - Unul care te salută cu toată mâna ... pentru că îl ai la degetul mic...
Balustradă - Sprijin pentru cei care ..urcă..
Câine - Amicul care-ti roade… tot…
Broască –Orăcăitor la ... apă...
Urs - Cel care tipă că… moare ...
Leu - Monedă natională, simbol al junglei...
Lup - Cel care mănâncă… Mioare..
Astronom - Cel care stă cu ochii în soare...
Geolog - Cel care face gropi..
Croitor - Cel care face fuste…
Gheată - Cea pe care alunecă toti...
Cutremur - Cel care-i dărâmă pe toti…
Avion - Cel care înaltă oamenii spre cer..
Plajă - Locul unde-ti poti schimba culoarea…
Soare - Cel care-i prăjeste pe toti...
Stomatolog - Cine zâmbeste la urmă zâmbeste mai bine...
Angrosist - Cu o floare nu se face primăvară...

Debut!

Altfel de «Ministere»

Ministerul Agriculturii - Institutia care ajută ... tăranii..
Ministerul Turismului - Cel care te... plimbă de colo - colo…
Ministerul Sănătătii - Ministerul care bagă românii în...spital..
Ministerul Învătământului - Institutia celor cu … scoală...
Ministerul de Interne - Cel care are legătură cu... infractorii...

Sfaturi pentru… femei

Nu vă fardati. Se va crede că v-ati înrosit singură!
Mergeti la teatru. Acolo puteti face câte scene vreti…
Când sotul dumneavoastră vă spune să gătiti nu vă duceti direct la sifonier…
Nu spuneti niciodată «La multi ani». S-ar putea să regretati...
Evitati căldura! Fiti rece...

(PETRINA RISTEA este un pseudonim. În spatele lui stă o fată timidă care a terminat liceul. Până la consacrarea deplină mai e destulă cale dar ca orice român, fata nu se lasă până nu va deveni un nume...)

TITINA NICA TENE - Viata ca o punte

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZA

NASTEREA

M-am nãscut într-o frumoasã zi de varã, iulie 1944, moartã. Da, moartã! Eram al patrulea copil al familiei Nica din comuna Susani, satul Usurei, judetul Vâlcea, asa cã mama nu s-a îngrijorat. S-a tinut de pat si a dat cu mine în fundul sub patului. Apoi, când a vãzut cã nu plâng s-a urcat linistitã în pat. Era obositã, tânãrã, si avea sã mai facã alti copii. Tata, plecase îngrijorat la servici la sfatul popular. Asa cã pe la ora zece a venit acasã.

- Ce fãcusi, Mãritã, nãscusi?
- Da.
- Pãi unde este copilul?
- E sub pat nu a plâns, înseamnã cã e mort. Lasã cã mai facem noi .

Tata, a luat mãtura si m-a scos afarã. Aveam buricul strâns în jurul gâtului si eram cam vânãtã. M-a desfãcut de buric, m-a ridicat si am început sã tip tare.

- Ce fãcusi, Costicã, îl înviasi?
- Da, e fatã, cam pirpirie si cam neagrã, dar nu e nimic, lasã o fi si ea bunã la ceva. Toate acestea le-am aflat mult mai târziu de la tata.

Asa se nãstea pe vremuri în sate. Era o moasã dar asa de multi copii se nãsteau cã nu pridídea sã îi moseascã. Mama a mai fãcut încã patru copii, deci am fost opt. Eram sãraci iar peste tarã avea sã vinã cincizeci de ani de comunism.

Pe mine nu mã interesa, eu desi nu aveam nici ce mânca, eram tare fericitã. Numãram furnicile, culegeam flori, jucam pietricele, îmi fãceam pãpusi din coceni de porumb cu rochite din cârpe rãmase de la mama de la rãzboiul de tesut, priveam stelele, prindeam pestisori din râul Beica, culegeam ciuperci. Nu aveam timp sã mã plictisesc. Viata mi se pãrea minunatã. Mã încântau stelele si Luna. De unde veneau ele? totul în jurul meu era plin de mister. Nu avea cine sã îmi rãspundã la întrebãri asa cã misterul era si mai mare . Seara mã jucam pe drum cu alti copii la lumina Lunii si a stelelor. Satul nu avea curent electric si era neasfaltat. Si acum , în 2011 e tot neasfaltat pentru cã, pe vremea lui Ceausescu, când s-a cerut situatia comunelor asfaltate a fost trecutã si comuna Susani cu satul Usurei la . . localitãti asfaltate. Deci pe hârtie este asfalt. Pe drum sunt gropi si noroi. .

George Anca
SAI BABA, ÎNVIEREA

În ziua de Paste, Sathya Sai Baba (1926 - 2011) a intrat în maha-samadhi. La 14 ani se dezvãluise a fi reîncarnarea lui Sai Baba din Shridi - cu maha-samadhi în ziua de Dushera 1918. Se va reîncarna, potrivit revelatiilor sale, ca Prema Sai, întru trinitate Shridi-Sai-Prema, în cãtunul Doddamallur, districtul Mandya, statul indian Karnataka – Ravi Sankar: "Baba will be born in Mandya after six years and he will come into public life when he turns 18 years old".

A fost îngropat (fiind sfânt), nu incinerat în Kulwant Hall din ashramul sãu Prashanti Nilayam din orasul natal Puttaparthi, statul Andhra Pradesh, India. Profetizase cã va pãrãsi corpul fizic la 96 de ani, nu 85. S-au cântat la început imnuri din toate religiile. Sfintemia/viata i se materializase în „vibhuti" (cenusã), dar si în apã de bãut spitale, educatie pentru milioane. Slãvit ca Dumnezeu/Bhagawan/Iswara, deconstruit în romane si filme, a poematizat în limba telugu („fiintele sunt multe, dar respiratia este una"), s-a adresat studentilor si devotilor cu „întrupãri ale iubirii", predicându-le devotiunea continuã, valorile universale sathya/adevãr, dharma/dreptate, shanti/pace, prema/iubire, ahimsa/nonviolentã.

Sãrbãtoream centenarul lui Emil Cioran, i se recitaserã pasaje din cãrti (Genoveva Preda). Am vorbit de reîncarnarea viitoare a lui Sathya Sai Baba, deplângându-i – odatã cu Dalai-Lama - plecarea temporarã în ziua Învierii. George Astlos mai povestea Parisul exilului, când a sosit si Nandkishor Pamwar, diplomat – l-am rugat sã ne spunã ceva despre Bhagawan. Am auzit cã nu el si-a chemat discipolii, ci ei l-au cãutat. Ajuns acasã, Vasi Pupeza îmi trimisese pe net din Pensylvanya, Învierea de Eminescu.

INVIEREA
de MIHAI EMINESCU

Prin ziduri înnegrite, prin izul umezelii,
Al mortii rece spirit se strecurã-n tãcere;
Un singur glas îngânã cuvintele de miere,
Închise în tratajul strãvechii evanghelii.

C-un muc în mâni mosneagul cu barba ca zãpada,
Din cãrti cu file unse norodul îl învatã
Cã moartea e în luptã cu vecinica viatã,
Cã de trei zile-nvinge, cumplit muncindu-si prada.

George Anca (stânga) despre reîncarnare

O muzicã adâncã si plinã de blândete
Pãtrunde tânguioasã puternicile bolti:
„Pieirea, Doamne sfinte, cãzu în orice colt,
Înveninând pre însusi izvorul de viete.

Nimica înainte-ti e omul ca un fulg,
S-acest nimic îti cere o razã mângâioasã,
În pâlcuri sunãtoare de plânsete duioase
A noastre rugi, Pãrinte, organelor se smulg."

Apoi din nou tãcere, cutremur si sfialã
Si negrul întuneric se sperie de soapte...
Douãsprezece pasuri rãsunã... miez de noapte...
Deodatã-n negre ziduri lumina dã nãvalã.

Un clocot lung de glasuri vui de bucurie...
Colo-n altar se uitã si preoti si popor,
Cum din mormânt rãsare Christos învingãtor,
Iar inimile toate s-unesc în armonie:

„Cântãri si laude-nãltãm
Noi, Tie Unuia,
Primindu-L cu psalme si ramuri,
Plecati-vã, neamuri,
Cântând Aleluia!

Christos au înviat din morti,
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pre moarte cãlcând-o,
Lumina ducând-o
Celor din morminte!"

George Anca - Mari poeme indiene

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

RABINDRANATH TAGORE
GITANJALI
Cântare de jertfã

M-ai zãmislit fãrã de fine, dupã voia Ta. Strop cu strop vas firav golindu-mã, întruna mã întregesti cu proaspãtã suflare.

Peste mãguri si sãlisti în fluierasul acesta de trestie suflat-ai însufletind cântece vesnic izvorâtoare.

La pipãirea eternelor Tale mâini inima-mi se dezmãrgineste în bucuria rostirii de nespus.

Reversi nesfârsitele-ti haruri pe mãruntele-mi mâini. Trec veacuri, tot mai torni în pahar, tot nu s-a umplut.

Poruncindu-mi Tu sã cânt parcã inima falnic mi se fãrâmã; la fata Ta privind, lacrimi ochii-mi izvorãsc.

Tot greul vietii, dezgrãirea mi se topesc în dulce armonie – adoratia mea fâlfâie aripi de pasãre zburând ferice peste mare.

Stiu cã plãcutã Îti este cântarea mea. Stiu cã numai cântãret mã pot arãta dinainte-ti.

Capãtul depãrtat al aripii cântului meu Îti atinge piciorul la care eu nu jindui vreodatã a ajunge.

Beat în rãpirea cântatului îmi uit de mine si mi Te numesc prieten, Doamne al meu.

Thou hast made me endless, such is thy pleasure. This frail vessel thou emptiest again and again, and fillest it ever with fresh life.

This little flute of a reed thou hast carried over hills and dales, and hast breathed through it melodies eternally new.

At the immortal touch of thy hands my little heart loses its limits in joy and gives birth to utterance ineffable.

Thy infinite gifts come to me only on these very small hands of mine. Ages pass, and still thou pourest, and still there is room to fill.

When thou commandest me to sing it seems that my heart would break with pride; and I look to thy face, and tears come to my eyes.

All that is harsh and dissonant in my life melts into one sweet harmony—and my adoration spreads wings like a glad bird on its flight across the sea.

I know thou takest pleasure in my singing. I know that only as a singer I come before thy presence.

I touch by the edge of the far-spreading wing of my song thy feet which I could never aspire to reach.

Drunk with the joy of singing I forget myself and call thee friend who art my lord.

Stire n-am cum e cântul Tãu, Stãpâne! În mutã uimire tot ascult.

Lumina muzicii Tale ilumineazã lumea. Suflarea muzicii Tale fuge din cer în cer. Sfânta undã a muzicii Tale sparge stâncile si se petrece.

Inima-mi tânjeste a bate în cântecul Tãu, ci zadarnic se zbate pentru un glas. As grãi, ci graiul nu crapã în cânt si urlu deconcertat. Ah, mi-ai înnodat inima în ochiurile infinite ale muzicii Tale, Maestre!

Cezarina Adamescu - Întâlniri în zori de mileniu

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICA LITERARÃ

HRANĂ PENTRU SUFLET: LUMINA EPOPEII FRANCISCANE

Anacleto Iacovelli, *"Vita di S. Francesco. Lo Sposo di Madona Poverta"*, **Casa editrice Francescana, Assisi 2000. Traducere din limba italiană: Preot prof. Dr.Stefan Acatrinei O.F.M.Conv.**

Motto:

„Binele ce mă asteaptă e atât de mare, încât orice durere îmi e spre desfătare".
-Sfântul Francisc-

Initiativa de a traduce pretioasa lucrare hagiografică a lui Anacleto Iacovelli, intitulată: *"Vita di S. Francesco. Lo Sposo di Madona Poverta",* **("Viata Sfântului Francisc. Logodnicul Domnitei Sărăcia"), apărută la Casa editrice Francescana, Assisi 2000, este una cât se poate de remarcabilă, desi, despre Sărăcutul din Assisi s-a scris o bibliotecă de cărti valoroase, începând cu hagiografii contemporani ai sfântului, de-a lungul a aproape opt secole în care, cel mai răspândit si mai puternic Ordin religios a cunoscut o înflorire fără precedent, fiind cunoscut pe întreg globul. Si dacă astăzi, charisma sfântului Francisc este actuală, aceasta se datorează faptului că, metoda de trăire crestină propusă de el este în sintonie cu viata însăsi, desi în conditiile contemporaneitătii învolburate si acaparatoare, ceea ce a întreprins el este anevoie de realizat.**

Cu toate acestea, exemplul lui de lepădare a bunurilor pământesti pentru câstigarea coroanei virtutilor ceresti, continuă a seduce un urias număr de crestini, fiind apreciat, urmat, simpatizat, nu numai de confesiunile catolice si de religia crestină, dar si de alte religii (musulmană, mozaică), ce-l consideră pe sfânt un om dumnezeiesc, venit în lume exact la momentul oportun pentru a trezi crestinătatea din moleseala si amorteala în care se afla în veacurile XII si XIII după Cristos. Un om care, dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat,

asa cum se spune, pentru că era amarnic nevoie de el.

Un om providential care cucereste sufragiile tuturor, de ajuns să-i privesti chipul în icoană ori statuie si să-i vezi stigmatele care l-au făcut aidoma Modelului Său suprem, Isus Cristos, cu care s-a identificat în suferintă si trăire.

Erau vremuri tulburi când Dumnezeu l-a trimis pe Francisc ca să dea mărturie despre viata de simplitate si sărăcie pe care Dumnezeu o cere de la crestini, despre dezlipirea de bunurile materiale si trăirea exemplară în perfectă armonie cu Dumnezeu, cu oamenii, cu propriul sine, cu natura înconjurătoare, cu toate făpturile create de Dumnezeu.

Traducătorul acestei lucrări, preot profesor doctor Stefan Acatrinei (OFM Conv.) nu se află la prima lucrare de cercetare si traducere despre viata Seraficului. Chiar teza sa de doctorat a avut ca subiect viata Sfântului Francisc si a Sfintei Clara. Apoi, "I Fioretti" –scrierile atât de însemnate purtând titlul "Floricele" – au constituit subiecte ale traducerii si adaptării într-o limbă literară pentru beneficiarii români, seminaristi, studenti la teologie sau doar frati religiosi care vor să aprofundeze viata acestui sfânt si opera sa. Mai mai ales, a crestinilor care doresc să cultive virtutile si să-si afle pacea în meditatie si contemplatie precum si în vitaminele sufletesti pe care le constituie literatura spirituală.

Cu aceeasi măiestrie si grijă plină de acribie, traducătorul, Pr.Stefan Acatrinei ne introduce în atmosfera comunitătilor crestine italiene din secolele XII-XIII si de mai târziu, prin fascinanta istorie a vietii Seraficului Părinte Francisc de Assisi si a însotitorilor săi, despre prima celulă de viată franciscană si aprobarea Regulei (non bollata) iar apoi Regula definitivă, sigilată cu Bulă papală, *Solet Annuere* **care a rămas valabilă, cu unele amendamente aduse la zi, până în timpurile noastre.**

Anacleto Iacovelli, încă din titlul lucrării ne face cunoscută intentia de a se opri asupra aspectului spiritual al personalitătii Sfântului si anume, acela de "logodnic" de "îndrăgostit", de "credincios vesnic" al Domnitei Sărăcia, asa cum a fost denumit în epocă si cum a rămas si pentru noi, Sfântul Francisc – exemplu de smerenie si sărăcie exemplară pe care le-a practicat încă de la începutul convertirii sale, până în ultima clipă a vietii, când a poruncit să fie depus gol, pe pământul umed, în semn de smerenie si conform modelului Cristos, adică, să plece din viată, asa cum a venit. Dar, mai ales, subliniază atmosfera de PACE si ARMONIE cu natura si făpturile, cu oamenii si cu Dumnezeu, si aflarea, descoperirea în sine a ceea ce Francisc numea si căuta să insufle si frătiorilor lui, si anume: BUCURIA PERFECTĂ. Câti au cunoscut-o si mai ales, câti au practicat-o?

Continuare în volumul "Întâlniri în zori de mileniu" care se poate citi integral la www.editura-online.ro

Butonul CRITICA LITERARÃ

Cezarina Adamescu - O lectie de supravietuire

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul REPORTAJ

CÂND DUMNEZEU DISPUNE IAR OMUL CONSIMTE

O RECONVERSIE DE SUCCES, O LECTIE DE SUPRAVIETUIRE

Nu o dată am văzut cum omul, în înclestarea sa aproape inumană cu propria conditie, iese învingător si încearcă prin toate fortele, să-si depăsească propriile limite umane. S-au văzut cazuri situate la limita dintre viată si moarte în care pacientii au învins, acestea fiind socotite adevărate miracole. A nu abandona lupta atunci când cei din jur consideră că totul e pierdut, că nu mai există nici o sperantă, constituie, fără doar si poate, o virtute. Chiar si în mijlocul celei mai negre disperări, există o luminită de sperantă. Dumnezeu ne-a dăruit viata, ne-a făcut răspunzători de ea pentru că ne-a dat-o în custodie. De felul cum o gestionăm, vom da socoteală în fata Eternului Creator. Trebuie să constientizăm atunci când Dumnezeu ne oferă o a doua, o a treia sansă în viată. Să nu risipim nici o ocazie dăruită de Dumnezeu pentru cresterea noastră spirituală, pentru edificare si în final, pentru mântuire.

Un astfel de plan a avut Dumnezeu cu un tânăr de origine franceză, numit Vincent Bernard, astăzi în vârstă de 30 de ani care, până la această vârstă, a avut parte de câteva experiente limită, în urma cărora altul ar fi cedat demult. Dar constitutia lui, vigoarea, tineretea, practicarea sporturilor de performantă extreme, miracolul care l-a însotit clipă de clipă, au învins de fiecare dată.

Diagnosticat în urmă cu câtiva ani cu un cancer, cu chimioterapie si radioterapie, Vincent Bernard a avut parte de două accidente cumplite care au avut drept consedintă, come profunde, din care, cu greu a iesit si s-a recuperat în mai bine de un an de tratament intens si kinetoterapie. Practic, a murit si a înviat de mai multe ori. În loc să se prăbusească în abisurile disperării, ale angoasei, ale anxietătii provocate de boală si neputintă, aflat într-un cărucior pe rotile, Vincent a luat viata de coarne si a hotărât că trebuie să învingă. N-a fost usor. I-au trebuit un efort de vointă supraomenesc, o necontenită luptă cu toate fortele si din toate fibrele, pentru alungarea răului

Continuare în volumul "O lectie de supravietuire" care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul REPORTAJ

CATALIN RADULESCU - Sase scheciuri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

A CINCEA EVANGHELIE

Actul I

Scena 1

Bucuresti, iulie, 1945. O sală de spectacole plină ochi. Pe scenă un pupitru rectangular la care se află vorbitorul, asistentul său, iar în extrema dreaptă translatorul care traduce rar si sacadat discursul. Pe masă o carafă cu apă si paharele aferente. Lângă asistent se află un stativ cu drapelele puterilor învingătoare, lângă fiecare drapel câte un militar în uniforma tării respective.

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: ***- De ce sã ne dispretuim, când putem sã dialogãm? De ce sã ne luptãm, când am putea instaura o erã a pãcii universale? De ce sã ne pregãtim pentru un nou mãcel, când din salvgardarea vietii milioanelor de oameni ar merita sã ne facem unicul scop? …***

(Translatorul îsi face datoria din coltul sãu abia vãzut, interpretând cu glas rar si egal cele spuse la pupitru. În salã domneste tãcerea deplinã, auditoriul ascultã încordat.)

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: ***- De ce ne-ar despãrti diferenta sistemelor noastre sociale?… Cãci reflectând mai adânc – este chiar atât de indezirabil sistemul politico-economic al aliatilor nostri sovietici ca sa nu putem ajunge la o întelegere cu dânsii? Iar dupã cum spune si Apostolul Matei în Capitolele 5-6 § 43 cu 46 –*** *,, ... de te va sili cineva sã mergi cu el o milã, mergi cu el douã; cãci dacã iubiti doar pe cei ce vã iubesc, ce rãsplatã veti avea? Au nu fac si vamesii acelasi lucru?”* ***…***

(Rumoare entuziasmatã la jumãtatea sãlii. Cei de acolo încep sã discute aprins si precipitat.)

PRIMUL DOMN: **- E lucru sigur, pânã în toamnã începe rãzboiul!**

AL DOILEA DOMN: **- Asa vorbesc americanii numai când s-au hotãrât sã facã de petrecanie cuiva. Identic au procedat cu japonezii, înainte de a începe confruntarea propriu-zisã cu dânsii!…**

AL TREILEA DOMN: **- Acum sovieticii stiu la ce sã se astepte: dacã nu vor respecta Conventia de Armistitiu evacuând în cel mai scurt timp Europa de Est permitând rapid desfãsurarea de alegeri libere – România ar putea deveni un nou Pearl Harbour pentru cei ce cred cã se vor putea înstãpâni la noi pentru vecie! De altfel, am informatii certe cã…**

MAJORITATEA RÂNDULUI, DAR SI RÃZLET, DIN SALÃ : - *Sssst…*

ASISTENTUL DE LÂNGÃ VORBITOR: **(grav)** - *Silence, please!*

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: ***… de aceea, am hotãrât sã oferim Uniunii Sovietice pentru 45 de ani de acum încolo posibilitatea sã participe activ si solitar la democratizarea statelor Est si Central europene…***

PRIMUL DOMN: **- Ce v-am spus eu?…**

(Este oprit cu gest energic si nervos de vecinul din dreapta care muscându-si buza, îl strânge de cot).

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: ***-…iar dupã cum tot Sfântul Evanghelist Matei spune în Capitolele 6-7, § 19 cu 20 -*** *,,nu vã adunati comori pe pãmânt, unde molia si rugina le stricã si unde furii le sapã si le furã ci în cer, unde nici molia nici rugina nu le stricã, unde furii nu le sapã si nu le furã”* ***– ar trebui sã ne dea putin de gândit: oare nu tocmai camarazii nostri de arme sovietici cu ajutorul cãrora am zdrobit masina de rãzboi hitleristã - aplicã mai bine aceste pilde decât noi si lumea noastrã mercantilã, oare nu cumva am gresit demonizând sistemul politico-economic ce se par sã îl edifice cu succes?… Oare nu cumva ideal ar fi sã asimilãm o parte din modul lor de gândire, în speranta cã vor avea bunãvointa sã respecte si ei din al nostru mãcar acele pãrti ce se dovedesc viabile? …*** ***(Se poate citi integral la www.editura-online.ro)***

AL. FLORIN TENE - Cartea, prietena mea

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul ESEU

Prin adevar se învinge o parere

La Editura *Carpathia Press*-2008 a apărut primul volum dintr-un serial, intitulat *Neamul întemeietor al lui Băsărabă* de Nicolae N.Tomoniu, ce contine *Comentarii critice la cartea "Thocomerius-Negru Vodă de* Neagu Djuvara, *Neamul lui Băsărabă si "lupta de clasă"!-aspecte psihologice si aspecte logice.*

Nicolae N.Tomoniu este cercetător al istoriografiei locale, jurnalist, un mare promotor, remarcat de specialisii din domeniu,care, prin lucrările sale ,promovează si reconsideră *regionalismul creator*. În acest sens concepând studii despre Nicodim de la Tismana, dar *si despre exegeza acestui reprezentant al isihasmului de Renastere românească,* cum îl recomandă pe ultima copertă Artur Silvestri.

Înainte de a intra în subiectul acestui interesant volum doresc să subliniez că volumul de fată apare în Colectia "Primul cuvânt"în cadrul unui program *ARP Asociatia Română pentru Patrimoniu* ***si contine exclusive volume de debut ale scriitorilor români indiferent de genul în care se exprimă; ea este initiată, îngrijită si finantată de Artur Silvestri.***

Prezenta carte sfredeleste adâncurile, uneori incerte, ale unor presupuse adevăruri ce se folosesc de ideologii care denaturează si descurajează istoria neamului. În contradictie cu documentele certe ale istoriei noastre verificabilă si al traditiilor cuprinse de aceasta.

Cartea este structurată în sase capitole, inclusiv, Note, Anexe ce cuprind Păreri si ultimele noutăti, Arborele genealogic al Basarabilor până la Mircea cel Bătrân nepotul cuviosului Nicodim de la Tismana, Anexa 3. Arbore Radu Negru, Anexa 4 .Arbore Litovoi, cumnatul lui Tihomir, după Ana, Anexa 5.Arbore Tihomir, tatăl lui Basarab, fiul lui Constantin Tis, Anexa 6. Arbore Basarab, Anexa 7. Arbore Ana, fiica lui Bărbat, mătusa lui Basarab 1 si postfata *Apologetul contemporan al Tismanei* de Artur Silvestri.

Încă din *Introducere* autorul plonjează în „apele tulburi" ale comunismului de la noi pentru a sublinia implementarea de către acest regim criminal al ideologiei *luptei de clasă* în rândul maselor populare .Acest fapt a dus la anularea dialogului si la împărtirea societătii noastre în două părti: de partea „poporului" sau a "exploatatorilor".

O asemenea metodă, cum subliniază autorul, a dus la simplificarea tuturor conceptiilor acestei lumi atât de diversificată. În aceste conditii, până si mass-media de la noi s-a divizat în două tabere antagonice. Un asemenea fenomen s-a petrecut si cu supozitiile domnului Djuvara care sustine, sus si tare, că voievodatele valahe au fost create de" către...nomazi!" Asa cum scrie în noua sa carte *Thocomerius-Negru Vodă*,apărută la Editura *Humanitas*, 2007. Până si documentele maghiare din vremea voievodatelor lui Litovoi si Seneslau sustin că spatiul Transalpinei era deja ocupat de neamul Basarabilor. Asa că, teoria că românii s-ar fi format ca popor la sud de Dunăre, sau au migrat în acel spatiu si că s-ar fi întors în secolul 13, a căzut.

Interesante sunt argumentele aduse de Nicolae N. Tomoniu în toată această dispută, extinsă si pe internet, sustinute prin studii, publicate de-alungul vremii, de istorici renumiti ca: Nicolae Iorga, Ion Bulei, Al.Rosetti, Sorin Paliga, Dr.Ionut tene,etc.

Se pare că lucrarea domnului Djuvara au aprins patimile vocilor antiromânesti,iar fanii lui cumani, au asternut un văl de ceată peste istoria Tismanei si Coziei, bine cunoscută de N.N.Tomoniu.

În încheierea acestei succinte prezentări voi reda ce scrie istoricul Dr. Ionut tene, (citat în carte), ce combate teza sustinută de d-l Djuvara care sustine crearea din exterior a unei "unităti politice": Din păcate teoria "cumană" sustinută de Neagu Djuvara suferă de lipsă de logică istorică. În anii 1241-1242 are loc marea invazie tătară care sfărâmă "tara Cumanilor" din Muntenia, recunoscută de documentele vremii. Deci Basarab, numai ca vlah putea avea relatii bune cu tătarii. Cumanii erau deja zdrobiti si implicati în frontal regal maghiar împotriva tătarilor. După 1242 are loc o emigrare masivă a cumanilor pe două fronturi. Cea mai mare parte trece în sudul Dunării, iar o altă parte însemnată numeric trece în Transilvania si se pune la dispozitia regelui maghiar. Astfel cnezatele si voievodatele valahilor autohtoni din Muntenia încep să se afirme pe plan politic, tocmai datorită plecării cumanilor. Diploma Ioanitilor de la 1247 amintesc de cnezate si voievodate valahe si documentele regale maghiare vorbesc de revolta lui Litovoi împotriva regelui maghiar suveran. Litovoi este înfrânt si cade în luptă, iar fratele lui Bărbat luat prizionier se răscumpără si se recunoaste vassal regelui. Tocmai aceste frământări atestă afirmarea cnezatelor românesti pe scena politică internatională, datorită faptului că poporul cumanilor părăsise Muntenia."

Cartea lui Nicolae N.Tomoniu este o pagină a istoriei reale ce *memorează* "reactia clasei pozitive care, indiferent de epoci si de context, îsi găseste reazem în traditia ireductibilă acolo unde *lumpen-intelectualitatea de viitură* nu poate pătrunde fiindu-i deopotrivă străină si in-inteligibilă.".(Artur Silvestri).

N.N.Tomoniu, prin cartea sa sustine un adevăr ce învinge părerea a d-lui Neagu Djuvara.

Întelepciunea ca reflectie controlatã în poezia lui Eugen Dorcescu

Eseist, critic, istoric literar si nu în ultimul rând poet, Eugen Dorcescu în volumul de poeme"Poemele bãtrânului ",(bilingv, românã-spaniolã, în traducerea autorului si a Rosei Lontini), apãrut la Editura *Semãnãtorul,* 2010, ridicã reflectia lucidã la rangul de evocare ducând efectul liric la un reflex psihologic. Relatarea poetului, aflat sub mantia gogolianã a bãtrânului, este o operatie chirurgicalã pe sufletul viu: " cadavrele încã vii erau pline,/ din crestet pânã-n tãlpi, / cu viermi lungi de / sudoare " . Întâmplãrile au o formã superior tragicã, întrucât sunt trãite gustând "în singurãtate, acronia/ obligat, totusi, prin pârghia/ necrutãtoare a gravitatiei, / sã rãmânã fixat într-un loc, într-un topos, în spatiul/ de care nu-l mai leagã nimic,/ în afara repulsiei".

Eugen Dorcescu este un poet gnomic si esoteric, un histrion fantast care se simte foarte bine în sihãstria sa. Poetul hãlãduieste prin " timpul- criminal nevãzut,/ adânc împlântat/ în inima spatiului, adânc/ împlântat în trupul bãtrânului." Bãtrânul fiind Poetul, înteleptul în vrajbã cu destinul sãu, cu timpul si spatiu. O întreagã filosofie stãpâneste imaginatia poetului si-n decorul halucinant al periplului sãu timpul îl colindã "prin cosmaruri/ ca o hienã ". În cosmarurile sale bãtrânul poet trece printr-o confuzie simbolicã, prefiguratã în imagini ale decrepitudinii, dând la ivealã nostalgia discretã a purificãrii:"nici un moment, n-a/ pãrãsit masa de ceatã si fum/ a lui Thanatos ", nici atunci " când primãvara nu-i altceva decât o/ invazie subteranã de/ viermi".

Spiritul însetat de transcendentã cautã dizolvarea în elementar, sinteza fastuoasã a contradictiilor, fiindcã poetul are :" o singurã sãrbãtoare, un/ cântec ce leagã trup, / suflet si cosmos, un/ imn adresat solidaritãtii astrale,/ eliberarea durerii, luminii, / o sãrbãtoare ce începe cu/ tine si se-ncheie cu / tine".

Prezentul volum îsi trage seva dintr-o filozofie scepticã, adâncã si incurabilã despre viatã si moarte, maximilizând aparenta prin confruntarea ei cu absolutul. Întâlnirea bãtrânului cu tinerii, practic este o oglindire a propriei tinereti.Toate iubirile sale, marea, lumina, culoriel, femeia, sunt sensul înalt al lucrurilor întrevãzut în eternitatea nimicului.

Volumul este o alegorie a disolutiei omului în contextul eternitãtii universului, este o mirare în fata propriei vieti, sfâsiatã în luminiscente apoteotice, în "statutul sãu ontologic " a spiritului. Spre sfârsit bãtrânul "simte boarea unei noi/ întelegeri, / presimte / vâltoarea, zborul / extazul-încã incert-al/ acelei "cognitio Dei/ experimantalis".

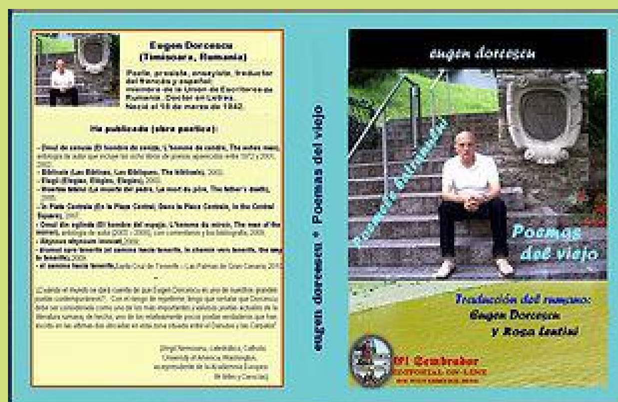
Apocalipsa spiritului e o formã de sacrificiu al luciditãtii, o jerfã a cunoasterii.

De o mare sensibilitate sunt scenele încãrcate de mister, umplute de substanta vitalã, prin care trece un fior ca firul nevãzut al vietii.

Eugen Dorcescu e unul dintre putinii poeti din literatura noastrã contemporanã cu vibratie metafizicã adevãratã, aflat mereu în disputa dintre trãire si cunoastere

AL. FLORIN TENE - Cartea, prietena mea

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul ESEU

Eugen Dorcescu - "Poemele bãtrânului "(bilingv, românã-spaniolã)
Se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

http://artur-silvestri.com/

http://mariana-braescu.com/

ANUNT!

MARIANA BRÃESCU SILVESTRI si
Asociatia Românã pentru Patrimoniu vor participa la
- Târgul Gaudeamus Timisoara 2011 –
- Târgul Gaudeamus Mamaia 2011 –

Vã invitãm sã vizitati Târgul de carte GAUDEAMUS Timisoara! Evenimentul, aflat la cea de-a VII-a editie este organizat de Radio România - Echipa GAUDEAMUS si Radio Timisoara în perioada 4 – 8 mai a.c.. În premierã, în acest an, manifestarea se va desfãsura în incinta unui pavilion expozitional mobil amplasat în Piata Victoriei, zona cu cel mai intens trafic pietonal din Timisoara.

http://analize-si-fapte.com/

Programul de vizitare a târgului este urmãtorul: miercuri – sâmbãtã, între orele 11.00 si 21.00, iar duminicã, între orele 10.00 si 14.00.

Intrarea este liberã pentru toate categoriile de vizitatori.

TRAIAN LAZAR - Iuliu Maniu si serviciile secrete

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul STUDII

Cuvânt înainte

Cartea dlui Traian D. Lazãr, profesor de istorie la prestigiosul Liceu "I.L.Caragiale" din Ploiesti, constituie sub raportul temei abordate, o deplinã surprizã, iar din punctul de vedere al tratãrii stiintifice a subiectului, o reusitã deplinã. Bazându-se pe întreaga literaturã a problemei investigate si apelând la unele materiale de arhivã, autorul ne oferã o veritabilã contributie privind rolul si locul lui Iuliu Maniu în politica româneascã a anilor 1940-1944 si nu numai.

Spunând aceasta mã gândesc la implicatiile europene ale activitãtii lui Iuliu Maniu si, mai mult decât atât, la reflexele acestei activitãti pe planul "rãzboiului secret" al perioadei cercetate. De fel exagerat, monografia dlui Traian D. Lazãr îsi plaseazã eroul în disputa a cel putin trei servicii de informatii din tãrile beligerante (britanice, germane si române), iar detaliile si concluziile trebuie sã retinã, de azi înainte, atentia specialistilor, dat fiind, în primul rând, pentru cã - dupã cum ne-a convins autorul - realitãtile rãzboiului mondial din 1939-1945 au cunoscut o atare coordonatã.

Monografia, beneficiind de o compartimentare judicioasã, de o tratare atentã si nuantatã a problemelor, de un stil ales si antrenant, ne îndeamnã sã parcurgem un capitol antrenant al istoriei ultimei conflagratii mondiale, un capitol cu atât mai interesant pentru cititor cu cât - stim prea bine acest lucru - va necesita încã ani si decenii ca sã-si afle firescul "sfârsit". Meritul autorului este cu atât mai important cu cât plaseazã în centrul cãrtii un subiect atât de dezbãtut precum locul actului istoric de la 23 august 1944 în contextul national si european, ca sã nu mai vorbim de faptul cã nu sunt neglijate câteva aspecte esentiale: cât de "necesarã" a fost lovitura de stat, care au fost consecintele reale ale rãsturnãrii regimului antonescian si, mai ales, cum s-au repercutat ele asupra destinului lui Iuliu Maniu, incontestabil liderul opozitiei democratice din România anilor 1940-1944.

Felicitându-l pe autor pentru izbânda sa istoriograficã, gândul meu se îndreaptã, deopotrivã, cãtre Cititor, care meritã întreaga gratitudine pentru hotãrârea de a stãrui asupra acestei Cãrti.

Gh. Buzatu
Bucuresti, 20 septembrie 2005

IULIU MANIU

Născut la 8 ianuarie 1873 în Simleul Silvaniei, Iuliu Maniu[1] a urmat cursurile liceului reformat din Zalău si apoi, a studiat dreptul la Cluj, Budapesta si Viena obtinând, în anul 1896, titlul stiintific de doctor în drept.

Fiind încă student, Iuliu Maniu a devenit membru al Partidului National Român din Transilvania. În 1897 a fost ales în comitetul P.N.R., ajungând unul dintre fruntasii politici ai românilor transilvăneni, iar în 1904 a devenit vicepresedinte al P.N.R. A avut un rol remarcabil în lupta românilor transilvăneni pentru drepturi nationale si în realizarea unirii Transilvaniei, Banatului, Crisanei si Maramuresului la România, pe 1 decembrie 1918. În 1919, Conferinta Natională a P.N.R. l-a ales presedinte al partidului.

După 1918, Iuliu Maniu a jucat un rol proeminent în viata politică a României ca prim-ministru (1928 – 1930; 1930; 1932 – 1933), presedinte al P.N.R. (1919-1926) si al Partidului National tărănesc (1926 – 1933; 1937 – 1947).

Prin natura functiei si activitătilor sale un sef de partid politic nu poate rămâne în afara ariei de investigare a serviciilor secrete (de informatii) din tara de origine ori din alte state. În ce măsură el însusi se implică în activităti secrete este un fapt conditionat de împrejurările în care partidul si conducătorul în cauză îsi desfăsoară activitatea, de doctrina si metodele de actiune specifice partidului respectiv, de firea, predispozitiile temperamentale si formatia spirituală proprii conducătorului în discutie.

În cazul lui Maniu si al Partidului National tărănesc existenta, după februarie 1938, a unui regim caracterizat drept autoritar – monarhic ori de dictatură regală ca si declansarea, la 1 septembrie 1939, a celui de al doilea război mondial au actionat ca factori favorizanti si chiar determinanti pentru implicarea în activităti secrete.

Capitolul I

CADRUL NATIONAL SI EUROPEAN.
CÂTEVA DINTRE PERSOANELE IMPLICATE

În februarie 1938 regele Carol al II-lea instaurează regimul monarhic autoritar. La 30 martie 1938, prin decret - lege, Carol al II-lea dizolvă toate partidele si grupările politice, iar la 14 aprilie 1938 înăspreste această măsură prin decretul-lege privind apărarea ordinii în stat. Ulterior regele pune bazele partidului unic, Frontul Renasterii Nationale (16 decembrie 1938) numit, din iunie 1940, Partidul Natiunii.

Adept al democratiei parlamentare si aflat în relatii personale de adversitate cu Carol al II-lea, Iuliu Maniu îsi va exprima nemultumirea fată de guvernarea autoritară introdusă de regele Carol al II-lea prin Constitutia din februarie 1938, adresându-i un memoriu de protest împotriva dizolvării partidelor politice (aprilie 1938), refuzând să poarte uniforma Frontului Renasterii Nationale la lucrările parlamentului ales în iunie 1939, în care era senator de drept, criticând public (în cercurile politice apropiate) actele de politică internă si externă ale regimului, nesupunându-se decretului de dizolvare a partidelor politice si continuând să conducă activitatea P.N.t. (situatie în care a beneficiat de atitudinea permisivă a regelui), întretinând legături cu alte partide adversare ale regimului carlist si actionând pentru înlăturarea acestui regim.

Declansarea celui de al II-lea război mondial, la 1 septembrie 1939, a determinat, în conditiile în care România a adoptat oficial pozitia de neutralitate (4 septembrie 1939), manifestarea unor simpatii, individuale ori de grup politic, fată de una sau alta dintre taberele aflate în luptă. Ca si în toată perioada interbelică, I. Maniu si P.N.t. s-au exprimat ca sustinători ai cauzei franco-britanice având acum, în conditiile războiului, o formă antihitleristă.

Pozitia strategică a României si resursele sale naturale, petrolul îndeosebi, au determinat, în preajma si la începutul celui de al II-lea război mondial, o intensificare a activitătii în România a serviciilor secrete ale statelor aflate în conflict. În acest context, cu sau fără permisiunea lui Maniu, s-a produs implicarea unor membri ai P.N.t. în activitătile pe care serviciile secrete francez si englez le-au desfăsurat în România. (Afirmatia este valabilă si pentru P.N.L. având în vedere similitudinea pozitiilor politice ale celor două partide, atunci si în întreaga perioadă ce a urmat).

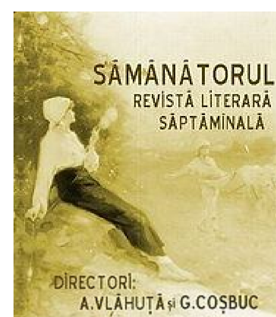
Se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul STUDII

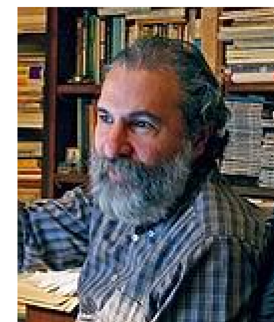
Anul I. Nr. 2 - iunie 2011 - Apare în locul Buletinului Info "SEMÃNÃTORUL", lansat la 1 ianuarie 2009

Primii directori și fondatori din 1901: Al. Vlăhuță G. Coşbuc

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

CUPRINS

(Fragmente din aparitiile lunii mai)

Cititi volumul complet căutând titlul scrierii la www.editura-online.ro

Proză

VIOLINE - Tablite de la Ras Shamra
CATALIN RADULESCU - Povestiri din estul îndepărtat
FLORA M-rit STANESCU - Călător prin amintiri
DAN FLORIȚA SERACIN - Intoarcerea din larg

Poezie

VIOLINE - Versuri

Teatru

DAN MORAND - Teatru

Anunțuri, felicitări, articole din ziare, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

Notă. Revista "Sămănătorul" apare de probă în lunile mai si iunie până la aniversarea din luna iulie când va lua locul Buletinului informativ "Semănătorul" în mod definitiv

De retinut!
Noua revistă literară Sămănătorul contine fragmente din scrierile apărute pe situl www.editura-online.ro
În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1902-1910

GORJ Domino .com

Acasa | Arhive | Contact | LIVE WEBCAM | Mica publicitate | Rasfoieste ziarul | Sitemap | Termeni si conditii
Actualitate | Dezvăluiri | Eveniment | Politică | Editorial | Sport | Despre sex | Monden | Sănătate | Ultima oră

Te afli aici: Acasa > Actualitate > „Sămănătorul", lansată la Tismana

„Sămănătorul", lansată la Tismana

(No Ratings Yet)
Adelina Belgun | 45 views | May 06, 2011 | 0 comentarii

Asociația Regională pentru Dezvoltare Rurală – A.R.D.R., în parteneriat cu [illegible] pentru Tineret Gorj și în colaborare cu Asociația Regională pentru Dezvoltare D[illegible] anunță [illegible] primului număr al revistei „Sămănătorul". Lansarea a avut loc pe 5 mai în [illegible] la Țicleni, la Biblioteca publică „Nicolae Diaconu". Evenimentul s-a desfășurat la orele p[illegible], în prezența autorităților locale și județene, dar și reprezentanților Bibliotecii Județene „C[illegible] Teli[illegible]. Situl principal, „Semănătorul" on-line este un ghid spre un grup important de reviste culturale, biblioteci și pagini web cu caracter documentar în format electronic, care se adresează românilor de pretutindeni (http://www.semanatorul.ro). Articolele sau cărțile online sunt susținute de către scriitori consacrați sau nu, condeieri anonimi sau începători, în intenția de a reînvia un curent ideologic și literar de felul celui constituit la începutul secolului XX în jurul revistei „Sămănătorul" (1901 – 1910).

Cititți articolul în pagina 20

Ne-au lansat tinerii!

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu

www.tomoniu.ro

Asta e! Chiar uitasem de vitalitatea tinerimii ! Până să găsim noi sponsori, până să cerşească fundația bani pentru revistă la finanțatorii de fonduri europene - cu macaz spre portocalii - până să punem noi căruța pe roate cu promovarea revistei Sămănătorul, tineretul a şi urnit-o! Au primit revista pe e-mail, au dat-o la imprimantă şi-au lansat-o prin județul Gorj. Uite că tineretul se mişcă, nu mai are nici răbdare şi nici incredere că cei de sus vor da bani suficienți pentru şcoli şi spitale deci nici atât pentru ONG-uri. Dar hai să vă spun povestea întreagă pentru că e ceva minunat! E veşnica poveste a zilelor noastre: ajută-te singur.

Invitat ca reprezentat al Fundației Tismana la Grupul Şcolar Industrial Tismana, unde a avut loc inaugurarea Centrului de Resurse pentru Activități Extracuriculare de Promovare a Cetățeniei Active, am avut ocazia să descopăr că dincolo de problemele create de clasa noastră politică, România tăcută, profundă şi tainică a lui Artur Silvestri există, e lângă noi şi creşte rapid, ca iarba de luna mai care n-are treabă de iarnă, cât ar vrea ea să mai lâncezească.

Te iei cu lucrul şi nu bagi de seamă că această Românie tainică se mişcă, trăieşte şi pulsează de viață. Şi asta, până nu te amesteci printre tinerime. Erau acolo, tinerii de la Asociația Regională pentru Dezvoltare Rurală şi de la Fundația Parteneri pentru Dezvoltare Locală, cadrele didactice de la Grupul Şcolar Industrial Tismana, reprezentanți ai Inspectoratului Şcolar Județean Gorj, primarul oraşului Tismana, reprezentanți ai Comitetului de Părinți și ai Consiliului Elevilor al G.S.I. Tismana, Ansamblul de Datini şi Obiceiuri Tisa, instructori ai Şcolii Populare de Artă.

Am luat cuvântul după ce tinerii şi-au prezentat proiectul „Educație Extracurriculară pentru Cetățenie Activă " şi au citit referatul „Impactul proiectului în şcoală şi comunitate". Deşi ei veniseră acolo pentru demararea Serviciului European de Voluntariat din oraşul Tismana, le-am spus despre necazurile noastre, că am dori tipărirea revistei pe un proiect, că am lansat-o online şi ... cam atât. E puțin dar e foarte important pentru că ținta lansării unei reviste literare este aceiaşi cu ținta lor: educația nu se face numai la şcoală ci, în subsidiar, şi prin aceste proiecte care fac obiectul întrunirii noastre. *(continuare în pag 20)*

„SÃMÃNÃTORUL", este o nouã publicatie literarã online conceputã de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sãmãnãtorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouã formã de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Semãnãtorul" care apãrea din anul 2009. Acesta nu avea decât o paginã web cu titlurile apãrute la Editura online Semãnãtorul (www.editura-online.ro) si articolele de criticã literarã apãrute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentã.

Deoarece în luna iulie a.c. se împlinesc trei ani de la înfiintarea editurii online Semãnãtorul, în locul buletinului info va apare aceastã revistã, incluzând fragmente din noile scrieri apãrute în luna precedentã. Ne gãsiti la adresele:

http://www.semanatorul/revista/index.htm
http://www.scribd.com/semanatorul

Din volumul autoarei VIOLINNE
"Tablite de la Ras Shamra"
Povestea poetei Enheduana

Pământul meu natal este Bayn Nahrain, ținut cunoscut şi sub denumirea de țara dintre cele două râuri, denumit şi Leagănul Civilizației Omenirii, datorită perlelor de civilizație lăsate nouă din antichitate de sumerieni, akkadienii, babilonienii lui Hammurabi şi supuşii regelui Assyrian Tiglath-Pilesser I, toate acestea venite peste vestitele noastre culturi preistorice, precum Ubaid ori Jemdet Nasr.

Râzgâiți am fost de istoriile tuturor timpurilor, căci din perioada sumero-babiloniană ne-a rămas cea mai veche scriere literară a umanității, Epopeea lui Ghilgameş, poem epic din care toate civilizațiile viitoare au luat înțelepciune, aceasta fiind pentru mine, Enheduana, fiica regelui akkadian Sargon, un adevărat izvor de pilde ce-mi vor sluji întreaga viață atât spre propria modelare, cât şi în misiunea ce mi-am dorit a-mi asuma mereu, aceea de a le veni în ajutor şi altora ce au aceeaşi dorință de înfrumusețare lăuntrică. Acest poem se păstrează pe douăsprezece tăblițe de lut, în biblioteca regelui asirian Assurbanipal, de la Ninive, şi ne povesteşte despre eroismul Regelui Ghilgameş şi al sălbatecului Enkidu, nedespărțiții prieteni ce au înfruntat creaturi fantastice periculoase în aventuri vestite peste mări şi țări.

Se spune că prietenia lor era atât de stransă, încât zeii au fost invidioşi; mai exact, zeița asiroo-babiloniană a dragostei şi fertilității, Iştar, regina cerurilor... Mult l-a ispitit cu vorbe de iubire pe regele Urukului, însă acesta a respins-o cu trufie pe blânda şi milostiva zeiță, cea care dezlega vrăji, vindeca boli şi aducea iertarea de păcate, sădindu-i în suflet gustul răzbunării şi astfel ajungând ea să-l ucidă pe bunul lui prieten uriaş. Plecă Ghilgameş peste întinderi de pământ şi ape în căutarea leacului spre a-şi salva prietenul drag, căci el nu putea accepta moartea, ca destin hărăzit omului. Nimic nu i-a putut oferi cea de-a treia în trinitatea cerească, alături de Sin (Luna) şi Shamash (Soarele), pentru a-l face să-şi uite visul de a găsi nemurirea întru îtoarcerea la viață a bunului său prieten. Ajungând la Uta-napiştim, înțeleptul supraviețuitor al Marelui Potop, acesta îi dă planta fermecată de pe fundul mării, cea aducătoare de nemurire. Zeii se opun însă din nou, supunându-l la un test inițiatic de care nu putea trece, iar Ghilgameş se întoarce resemnat la viața lui efemeră de pe pământ, rămânând însă etern prin poemul celor douăsprezece tăblițe sumero-babiloniene.

Întâi ca preoteasă a lui Nanna, Zeul Lunii, ajunsă apoi în slujba zeiței sumeriene Inanna, căreia i-am închinat multe imnuri în cinstea idealurilor pe care ea le reprezenta ca zeită a iubirii şi ocolind cu abilitate cealaltă

reprezentare a ei de război şi moarte, în tot acest timp, poemul lui Ghilgameş îmi era, cum s-ar zice acum, cartea de căpătâi, cea de care nu mă despărțeam niciodată.

Îmi petreceam serile libere în grădini suspendate si înmiresmate, citind pildele pline de înțelepciune. De la un timp, am observat cum un porumbel alb venea seară de seară, adiind din aripile pufoase o briză ce mă-mbăta cu mirosul lunii în seri de vară. Nu gungurea ca orice altă pasăre, doar mă privea cu ochi mari, în care luna sclipea în perle de lumină, cu un surâs timid, care ascundea o poveste. L-am întrebat atunci:

Debut!

- Alb porumbel călător, ce voieşti a-mi spune?

- O poveste, mi-a răspuns el, prin limbajul gândului; o poveste frumoasă a părintelui meu, cel ce a fost cel mai supus sclav întru slava Măritului Baal şi totodată primul sclav răzvrătit, şi care într-o zi de pe la 1185 î.Hr., atunci când, în mijlocul unei mulțimi nedumerite, Bunul Soare i-a topit lanțurile scaviei, a luat drumul spre Muntele Vestit, purtat de un vis stingher. Îți voi spune această poveste, a continuat el, pentru ca tu să o scrii pe tăbliță, căci tu ai fost aleasă de zei spre a deveni prima poetă a lumii. De asemeni, iți voi da aceste bucați de scoarță de copac, pe care bunul meu părinte şi-a zugrăvit visul cu vârful de săgeată înmuiat în zeamă de cucută.

Şi aşa am ajuns eu, poeta Enheduana, să scriu povestea sclavului răzvratit dar şi pe cea a porumbelului călător, şi să scriu de asemeni despre Muntele Miraculos, despre măreția piscurilor ce străbat bolta, însoțite de hăuri prăpăstioase şi povârnişuri abrupte, despre pădurile umbrite de mister şi izvoarele învolburate, reci şi sălbatice, despre veşnicia stâncii şi vremelnicia viețuitoarelor ce i-au străbătut colinele.

Aceste tăblițe le-a luat solul cel alb ca norii de zăpadă sub aripă, spre a le purta în zarea îndepărtată; trecând însă pe deasupra unei cetăți Ugarit şi oprindu-se o clipă spre a admira o statuetă a Preamăritului Baal turnată în bronz de un umil sclav frigian, tăblițele îi căzură în colbul dogoritor de la Ras Shamra, pierdute fiind, până când un trecător le va găsi şi le va povesti celor ce nu le-au aflat încă.

În timp ce scriam acestea, visul acelui veşnic rătăcitor m-a absorbit treptat, ajungând de-acum să fac şi eu parte din el...

Nici o legendă din vechi hrisoave nu vă va spune ce a devenit viața mea ori cum s-a sfârşit ea; şi ştiti de ce? Pentru că într-o zi senină de vară, urmele paşilor mei s-au pierdut peste întinderile de ape, într-un lung, lung drum spre Muntele cel Mare, despre care un porumbel călător îmi spusese într-o seară înmiresmată că ar fi atât de Frumos!

Iar băştinaşii, asprii locuitorii ai Muntelui Vestit ce-şi ziceau uneori geți ori traci, au aflat şi ei, în seri târzii, la taifas pe piscuri semețe, Epopeea lui Ghilgameş, cel dintâi pornit la drum nesfârşit spre a-şi urma visul.

Din volumul poetei VIOLINNE (debutantã)

"Versuri"

Boul

-Fabulă-

Debut!

Un bou ce de la muncă venea cam obosit,
Trecând pe lângă moară, aude-un glas şoptit;
Cum Veta lu' Spoitu' îi zise lui Mihai:
- Dacă tăceai, vecine, filozof rămâneai...

Rămase cu-acest murmur în cap şi în urechi,
În timp ce ochi de vaci, îl priveau perechi-perechi.
El, important şi sobru, deh! bou cu greutate,
Gândea, privind de sus cum le-ar fi mângâiat pe toate;
Dar nu rosti o vorbă, decis fiind să facă
O nemaipomenită impresie: să tacă!

Lui îi plăcea Joiana, cu ochii lunguieți,
Şi coada, înfoiată, cu artă, pe scaieți;
Dar şi Rozina, vaca cea nouă şi roşcată,
C-avea pe vino-ncoace: era vacă-ncălțată...
Făcu o strategie, cu mintea lui de bou:
- V-arăt eu cine mi's, căci de-acum sunt „boul nou"!

Veni Joiana, prima, şi îl privi mieroasă,
Clipind din gene grele şi lungi, de vacă grasă;
Apoi veni Rozina – glezne mici, crupa sus -
(îl urmărea demult ea, visând, cu gândul dus)
Cu ugerul bombat, la paradă, pe trotuare,
Privea timid, în jos, de ziceai că-i vacă mare.

Stăteau gură căscată şi aşteptau un semn,
În timp ce dânsu'-n sine, îşi zise: -Voi fi demn!
Privi la vaca unu, apoi la vaca doi,
Apoi călcă în baltă, stropind în jur noroi...

Morala, dragii mei, este foarte tristă: Of,
Nu orice boulică, care tace-i filozof.

CATALIN RADULESCU

\- **Povestiri din estul îndepărtat**

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro

Notă. În mai 2011 - publică la Semănătorul - Editura online - “Hybris” - Versiunea engleză a nuvelei din vol. II, Povestiri din estul îndepărtat

Din romanul “Hibris”, paragraful 11

Iosif Stalin era pe moarte. De câteva săptămâni, buletine de ştiri laconice anunțau la radio că *Tătucul Popoarelor* suferă de o *uşoară răceală.* De câteva zile însă, deoarece aparențele erau din ce în ce mai greu de salvat, acestea fuseseră înlocuite cu buletine medicale lapidare care-i anunțau din timp în timp evoluția sănătății.

La dreapta sa stătea Malenkov, membru în *Biroul Politic*. La stânga muribundului era plasat Lavranti Beria, şeful *N.K.V.D.*- ului şi mâna sa dreaptă. În răstimpuri, când celălalt ieşea afară iar bolnavul se afla în stare de inconştiență, se repezea spre pat lovindu-l şi blestemându-l. Imediat ce celălalt revenea în odaie, izbucnea în lacrimi sărutând mâna *Tătucului.* Se temea că după dispariția celui căruia îi fusese credincios ca un câine, toate crimele şi abuzurile comise din ordinul acestuia îi vor fi lui atribuite.

Cei mai buni doctori ai țării se perindau pe lângă patul bolnavului. După ce îl examinau atent, fără să aibă vreo tresărire a muşchilor feței, îşi aplicau paleativele, plecând convinşi că nimic nu se mai poate face pentru bătrânul de 76 de ani.

Toți membrii Biroului Politic trecuseră pe lângă pat uitându-se la muribund cu simțăminte formate din teamă, simpatie şi speranțe nemărturisite. Bolnavul îi privea cu ochii săi inexpresivi, de păpuşă dezarticulată. După aceasta, se făcu tăcere deplină.

Cu ochii larg deschişi, muribundul fixează un anumit punct din tavan şi cu arătătorul indică parcă o entitate venită din Cerul în care nu crezuse niciodată, nici chiar în partea de tinerețe petrecută în seminarul teologic. Ori, poate, în acel colț de zidărie îşi făcuse apariția una din multele sale victime…

Cu ochii deschişi la paroxism, respiră scurt şi sacadat. După care, mâna căzu moale alături. Se terminase. Iosif Stalin era mort.

După nu mult timp, Lavranti Beria se putu convinge că teama sa fusese cât se poate de întemeiată : scuza cu *executarea ordinelor* nu-l absolvi de

păcate. La una din primele şedinţe ale Biroului Politic posterioare morţii *Tătucului*, ceilalţi, într-un acces de furie, îl uciseră chiar în sala de şedinţă, lovindu-l cu tot ce găsiseră la îndemână…

Era stalinistă luase sfârşit.

Finalul din "Hibris", paragraful 28

Aerul neobişnuit de cald pentru acea perioadă îl resimţi neplăcut, ca pe un semn de rău augur. Dacă ar fi fost frig, poate şi această noapte ar fi fost liniştită ca multe alte mii de până atunci…

În stânga sa, la câţiva zeci de metri, lângă un bloc în construcţie, o macara – turn îşi rotea braţul prelung cu o viteză neobişnuită. I-a atras atenţia că jos nu se afla obişnuitul schimb de noapte, ce lucra la turnările nocturne de betoane.

La început vag, apoi din ce în ce mai accentuat dinspre Calea Victoriei începu să se facă auzită rumoarea unei mulţimi în mişcare. Curând, siluetele ce alcătuiau o coloană de demonstranţi, îşi făcură apariţia. Oamenii făceau semne de chemare către blocul său.

- Veniţi şi voi ! Veniţi cu noi !

- Jos comunismul ! Jos criminalii !

- *Patruzeci şi cinci de ani / Ne-au condus nişte şnapani !* Ajunge !

- Vino şi dumneata cu noi, bătrânelule ! îl îmbie cineva cu căldură. – Nu te-ai săturat ?

În acel moment, luminile macaralei se reaprinseră orbitor. Braţul se rotea într-un ritm infernal, iar o flăcăruie albastră indica cu intermitenţă locul unde se afla cabina de sus a macaragiului. Zeci de scântei săreau din asfalt, încadrând demonstranţii. Strigând speriaţi, oamenii fugiră, împrăştiindu-se în grabă.

Într-un târziu, a ieşit de după panoul metalic după care îşi găsise adăpost. Privea recunoscător la utilajul scufundat iarăşi în beznă, ca şi cum de acolo i-ar fi venit întreaga salvare. Era iarăşi fericit. Şi, într-un acces de extaz, ridică braţul, salutând tovărăşeşte.

Sări în lături, ţipând surprins. O arsură neaşteptată îi străpunsese umărul, aducând după sine o şuviţă de sânge.

Sistemul era încă eficient ! se bucură în fugă. – *Tovarăşii mai tineri, ca de obicei la post apărau Orânduirea, Cauza şi Conducătorul, independenţa şi integritatea patriei socialiste, liniştea întregului popor !* Nu se mai simţea singur : *cum putuse să comită naivitatea crezând că Orânduirea căreia îi era atât de credincios putuse fi chiar şi pentru o noapte în pericol ? – Dar Marea Prietenă de la Răsărit avea să stea cu mâinile în sân ?! Nu-i prea venea să creadă !*

Şi, găsind soluţia atât de simplă pentru problema ce ceasuri întregi îi păruse insurmontabilă, se avântă pe scări, râzând de unul singur.

Flora Mărgărit Stănescu

Cãlãtor prin amintiri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

CĂLĂTOR PRIN AMINTIRI

Revăd parcă un film în care eu am fost unul din eroii principali, sau doar spectator. Un fel de observator al vremurilor trăite de mine sau de persoane apropiate mie, de cunoscuți, de rude, de prieteni.

De un real folos îmi este acum jurnalul personal ținut ani de zile, cu amintirile mele, în ideea că va veni o zi când timpul îmi va permite să le recitesc, să le dactilografiez, poate chiar să le fac publice.

Copilăria, adolescența, tinerețea şi maturitatea, anotimpurile mele se succed ca într-un film.

Nu au nimic spectaculos dar sunt reale, nu au nimic artistic dar sunt adevărate, simțite, trăite.

O viață de om, trăită în ritm accelerat. Această carte cuprinde spicuiri din viața mea şi a celor în mijlocul cărora mi-am petrecut întreaga viață.

Vise, realizări, dezamăgiri, toate aşezate aici cronologic, aşa cum s-au petrecut şi cum le-am perceput eu la vremea respectivă.

În aceste vremuri agitate şi tulburi, simt nevoia să las aici ce consider eu că a fost mai important în viața mea, în mediul familiar, profesional, social.

Flora Mãrgãrit Stãnescu

Incursiune în anii copilăriei mele.

Prima păpuşă adevărată

Mă obişnuisem ca în fiecare an, dar de Moş Gerilă, să primesc o păpuşă din materiale rămase de la cearceafurile şi rochițele făcute de mama. Mai reuşite sau mai caraghioase, erau şi ele nişte daruri puse sub bradul destul de modest, pe care-l împodobisem chiar şi eu cu lănțişoare de hârtie colorată lipind zalele cu făină în amestec cu puțină apă.

Agățam în el şi nuci îmbrăcate în staniol, în care băgam o scobitoare şi le legam cu ață de crenguțele bradului. Mai târziu au început să apară câteva globuri şi țurțuri de sticlă şi steluțe de carton cu glob pisat pe ele.

Aveam şi lumânări în suporturi din tablă, dar noi cei mici nu aveam voie să le aprindem, ca să nu se aprindă întreg bradul.

Cu câteva zile înainte de Anul Nou, a venit tata acasă, cu darurile de la pomul de iarnă de la serviciu.

Erau unele lucruri bune, un trening, un fular, mănuşi, dulciuri.

Cel mai mult mi-a atras atenţia o cutie mai deosebită în care se afla o păpuşă cât un copil nou născut. Era din carton presat şi lăcuit pe deasupra apoi pictată faţa păpuşii. Parcă niciodată nu văzusem ceva mai frumos.

Am îndrăgit-o din primul moment. Nu i-am dat un nume, din moment ce era singura nu aveam de cine să o deosebesc.

Era păpuşa şi atât. Eram în stare să dorm cu ea, sau să o port după mine peste tot.

Mă simţeam aşa de importantă cu ea şi aveam mare grijă să nu se murdărească. Am declanşat o adevărată dramă când am vrut să o spăl. Cartonul a început să se înmoaie iar culorile...un dezastru. Am îceput să plâng, cu atâta părere de rău, de parcă era un copil bolnav.

Sora mea mai mare a aşezat păpuşa la soare, a curăţat puţin câte puţin faţa de amestecul de vopsele, iar un picior l-a înfăşurat in pansament, după ce s-a mai uscat cartonul. În starea asta se aflǎ şi astăzi acasă la sora mea.

Numai rochiţele i le-a mai schimbat.

La toţi ne-a fost drag de ea.

Vecinii noştri ruşii

Pentru că pe strada noastră circulau tot felul de maşini militare şi soldaţii ruşi mişunau peste tot, nu aveam voie să ieşim la poartă sau pe stradă.

Deci singura noastră distracţie rămânea leagănul cu lanţ şi scândură din nucul cel mare şi căţăratul în copacii din livada noastră. Pe vremea aceea nu erau decât trei case cu etaj pe strada noastră.

O casă a unei familii de profesori, alta a unei familii de măcelari din tată-n fiu şi casa cojocarului, de vis-a-vis de noi, unde erau cantonaţi nişte ofiţeri ruşi cu familiile lor.

Nu-mi amintesc de cât timp erau ruşii vecini cu noi, dar îmi amintesc de la un rus, Andrei, care avea şi el doi copii acasă, de la care am primit nişte bucăţi de zahăr cubic, bucăţi lungi, nu cum ne cumpăra nouă mama.

Din discuţiile părinţilor am aflat că Andrei, cel care ne adusese zahăr, îl rugase pe tata să le cumpere şi lor ţuică de la magazin, că ei nu aveu voie să cumpere aşa ceva. La fel şi nişte scrumbii afumate.

Ce ar fi putut face tata decât să-l servească, altfel cine ştie ce se putea întâmpla.

Citiţi mai departe întregul volum la *www.editura-online.ro*

PORTRET DE SCRIITOR

DAN FLORIȚA-SERACIN (n. 1943) Prozator, membru USR (1997), filiala Timişoara, redactor al revistei de cultură "Banat" din Lugoj.

Studii, profesie, ocupație: Universitatea din Timişoara, Facultatea de filologie, secția română - germană (1966). Profesor de limba şi literatura română (1966 - 2007) la Liceul „C. Brediceanu" din Lugoj. În prezent - scriitor.

Debut editorial: ciclul de proză scurtă "Ambrozie" în vol. colectiv de debut "Povestiri de la marginea câmpiei", Facla, 1984

Cărți publicate: "Ultimul episod" (proză scurtă), Facla, 1984;"Croaziera" (roman, edița I-a), Eubeea, 1995;"Tunelul verde" (proză scurtă), Helicon, 1999; "Copiii lui Cronos" (proză scurtă),Editura de Vest, 2003;"Amurg timpuriu" (roman), Anthropos, 2007.

Alte scrieri, colaborări:"Subiecte" (texte comentate pentru uz didactic), Editura Dacia Europa Nova, Lugoj, 2002. A colaborat la: „Orizont", „Tribuna", „Arcade", „Orient Latin" etc

Mai multe despre scrieri şi scriitor în volumele: Diana Zărie, "Scriitori şi lingvişti timişoreni", Timişoara, Editura Marineasa, 2000; Marius Sârbu, Simion Teodorescu, "Scriitori lugojeni", Timişoara, Editura Mirton, 2002; Olimpia Berca, "Lecturi provinciale", Timişoara, Editura Eubeea, 2003; "Dicționar al Scriitorilor din Banat", Timişoara, Editura Universității de Vest, 2005.

A publicat la "Semănătorul - Editura online" romanele:

- Intoarcerea din larg- roman, ed. II-a, ad. si revizuită, format pdf, 1062 Ko.
- Croaziera- roman, format pdf, 733 Ko, coperta format jpg, 46 ko.
- Amurg timpuriu- roman, format pdf, 747 Ko, coperta format jpg, 49 ko.
- A opta treaptă - Antologie de proză scurtă, format pdf, 492 Ko.

VIZITĂ*

Fusese una din acele zile cărora le ții minte o mulțime de detalii. Îmi amintesc bine de atunci, aşadar, că la un moment dat coborâsem din camera mea cu gândul să-mi fac o cafea şi nişte sandvişuri la bucătărie, fiindcă mă răzbise către seară foamea, când am auzit dinspre salonaşul de primire din vecinătatea holului muzică emisă la gramofon. Aveam în casă mai nou un gramofon de ultimul tip, din acela cu motor, cum i se zicea, de fapt, cu un fel de mecanism ca de ceasornic, care făcea ca platanul aparatului să se mişte uniform după ce îi era învârtită manivela de punere în funcțiune. Aveam şi mai multe discuri de ebonită marca *Odeon*, pe care se aflau înregistrate piese de Rossini, Schubert, Suppé, Liszt, canțonete de-ale lui Caruso şi altele, pe care le ascultam cu diverse ocazii, mai ales *Cavaleria uşoară* a lui Suppé, foarte frumoasă, cu ritmul ei săltăreț, cu siguranță o cunoşti. Asta se şi auzea, uvertura aceea a lui Suppé, motiv pentru care îmi încetinisem paşii, întrebându-mă cine o asculta, pentru că oncle Serge lipsea de acasă, anunțase încă de dimineață că urma să plece cu treburi la Sinaia şi că se va întoarce cu siguranță târziu. Iar în absența lui oncle Serge, tante Aurore nu folosea gramofonul, fiindcă în curând acesta se va strica, la fel ca orice obiect făcut de mână omenească, îmi explicase ea odată, şi n-avea chef ca Serge, care era pasionat de maşinăria lui, să-i facă o scenă din această pricină. Deşi, după câte ştiam, el nu-i făcuse niciodată vreo scenă până atunci. Auzind eu, aşadar, muzica aceea, îmi spusesem că pe tante Aurore o apucase desigur o teribilă plictiseală din moment ce pornise totuşi gramofonul şi pe loc mă simțisem îmboldit să-i bat la uşă sub pretextul că nu puteam rezista nici eu tentației de a-l reasculta pe Suppé.

Nu mi se răspunsese, probabil sunetul muzicii acoperea bătaia mea nu îndeajuns de puternică, totuşi intrasem, neputându-mi imagina că pretextul meu nu ar putea fi luat în seamă. În încăpere se aflau trei persoane: tante Aurore, o doamnă necunoscută, foarte atrăgătoare, într-o ținută de vilegiatură, şi un tânăr cam de vârsta mea, cu păr cârlionțat, care şedea în vecinătatea gramofonului, înclinat cu vădită plăcere în direcția pâlniei acestuia. După încântarea cu care asculta, părea să nu fi avut până atunci habar de existența unui asemenea aparat.

Foarte surprins de prezența străină, voisem să mă retrag numaidecât, cu scuzele de rigoare, dar

tante Aurore se grăbise să mă ia de mână pentru a mă reține în cameră, de parcă ar fi prevăzut că urma să-i trec pragul. Crezusem că mă va pune din nou în situația de a-i suporta prefăcutele drăgălăşenii, dar nu, mă condusese până în fața musafirei sale, spunându-i cu un respect pe care, cel puțin în prezența mea, nu-l mai manifestase față de cineva vreodată: Permiteți-mi, doamnă, să vi-l prezint pe nepotul meu!...

Doamna şedea pe un taburet lângă o măsuță ovală pe care se aflau o tavă cu nişte prăjiturele ciudate, muiate parcă în miere de albine, şi un clondiraş de cristal plin cu un lichid gălbui. Contempla o statuetă de Tanagra, luată de pe un stelaj din apropiere, ținând-o cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi suferit prematur de presbiopie. M-a frapat numaidecât profilul ei de efigie grecească. Femeia îşi îndreptase cu încetineală privirea spre mine, măsurându-mă din cap până în tălpi, avea nişte ochi mari, alungiți, părul bogat prins la spate şi un ten de o albeață stranie. Apoi ea rostise încet, ca pentru sine, cu un zâmbet discret în colțul buzelor: Acesta este, aşadar!...

Întocmai, înaltă doamnă, el este! răspunsese vorbelor ei abia şoptite tante Aurore.

Prin urmare, *l-ai început*!...

Mda, se fâstâcise tante Aurore, cu alura unei slujnice care fusese prinsă furând.

Aşa faceți toate, îi reproşase, nu-mi dădeam seama care lucru, ciudata musafiră. În sfârşit, voi vedea ce pot aranja. Vei primi semnul cuvenit, încheiase doamna, cu tonul stăpânei ce se adresează supusei sale.

Promisiunea doamnei, căci cuvintele ei o promisiune păreau să fie, readusese siguranța în comportamentul mătuşii mele.

Uite Alec, mi se adresase apoi ea, n-ai vrea să-i arăți oaspetelui nostru casa, odaia ta şi biblioteca?

La un semn, tânărul se urnise din loc cu paşi rari, urmându-mă fără grabă. Mă gândeam că nu va fi câtuşi de puțin interesat de ceea ce mi se spusese să-i arăt şi că tante Aurore voise, de fapt, să scape de mine. Cel puțin în privința interesului pentru ceea ce tânărul avea să vadă mă înşelasem, căci el, abia ieşind în hol, se simțise atras de pianul lui oncle Serge. Capacul claviaturii fiind deschis, se aşezase pe taburet şi începuse să apese una câte una clapele cu degetele mâinii drepte. Părea că face pentru prima oară acest lucru, dar imediat apoi încropise o melodie ce semăna întrucâtva cu aceea a cântecelor populare elineşti.

Foarte frumos, spusese în cele din urmă musafirul ridicându-se, nelăsându-mă să înțeleg dacă se referea la propria compoziție, ori la *Bechstein*-ul unchiului meu.

Prin restul încăperilor casei trecuse cu aerul că îşi îndeplineşte o obligație, doar în fața unui tablou de Pătraşcu, înfățişând un țărm de mare, se oprise, contemplase îndelung imaginea, de parcă s-ar fi străduit să identifice peisajul reprodus acolo, spunând apoi înainte de a o lua din loc iarăşi: Foarte frumos!

În fine, pentru a treia oară rostise aceste cuvinte, de parcă în limba română n-ar fi cunoscut altele, când dăduse cu ochii de biblioteca mea şi zărise pe un raft *Istoriile* lui Herodot în traducerea lui D.I. Ghica. Luase primul volum în mână, îl deschisese, încercase să parcurgă textul, apoi renunțase, concluzionând însă pe un ton uşor admirativ:

Foarte frumos!

În salonaşul de la parter, în care ne-am făcut apariția poate mai curând decât ele s-ar fi aşteptat, tante Aurore şi musafira ei nu-şi întrerupseseră numaidecât discuția începută în absența noastră.

Şi unde se află el acum? întrebase mătuşa mea, după ce mă cercetase o clipă suspicioasă cu privirea.

În Creta, venise sec răspunsul celeilalte. Dar nu pentru multă vreme. Are să revină şi va stârni o revoltă pe care Stăpânul o va sprijini. Ne interesează ce ajutor va putea primi şi de aici!

Nu ştiu. Marthe mi-a spus că, auzind de alungarea lui, suveranul s-ar fi bucurat.

Sângele apă nu se face, rostise cu lehamite doamna. Iar Marthe ar face bine să-şi trimită englezul până acolo. Atacul asupra Dardanelelor ar trebui reluat!...

Îi voi comunica.

Wotan va avea o nouă surpriză, încheiase discuția, râzându-şi în pumnul strâns în dreptul gurii, musafira noastră.

Fragment din romanul *Întoarcerea din larg*, ediția a II-a revăzută

Dan Florița-Seracin

Continuare în romanul "Intoarcerea din larg" care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZA

DAN MORAND - Teatru

Fragment din volumul de teatru care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

TERIBILUL DOMN, EXTOVARĂŞUL CAMELEON

ACTUL I - DICTATURA COMUNISTĂ

(Interior din intreprinderea: „Tehnica Nouă". Coridor de trecere cu uşi de birouri în fundal, pe care scrie: Preşedinte, Secretară. Mai în spate şi oblic pe o uşă cu geam închis cu gratii, eticheta: Celula 213. În planul întâi o sală de şedințe cu o scenă, deasupra o lozincă cu litere roşii pe fond alb: „Trăiască Partidul Comunist Român în frunte cu mult iubitul său Secretar General" sub care se află o lojă cu steag roşu cu emblema PCR de la care se ordonează trei bănci spre sală, paralel cu rândurile de scaune pentru spectatori.)

SCENA 1

(Şedință de partid. Pe scenă iluminată sunt adunate mai multe siluete în cor.)

ŞOIMUL PATRIEI (*jucat de un copil, înaintează îmbrăcat în uniformă până lângă drapel şi salută spre sală*): Jur, cu mâna la fundiță/ Şi popoul pe oliță/ Spre lumină ca să zbor/ Partid, țară şi popor!

FEMEIA DE SERVICI (*răspunde la salut ducând mâna la baticul legat în față, sprijinită în mătură în mâna celaltă*): Să creşti mare ca să zici: „salut voios de pionier"!

ŞOIMUL PATRIEI: Dacă o să mai cresc, mulțumim din inimă partidului... (*Corul îi prinde mesajul şi intonează cântecul în surdină pentru a nu acoperi dialogul, dar ritmic şi hotărât*)

„Că-ntr-o zi de sărbătoare" etc...

FEMEIA DE SERVICI: Salut de suflet trist, ce n-a fost oportunist! Of, doamne! Ți-aş mulțumi, dar nu am pentru ce!

(În scenă intră o persoană îmbrăcată în boschetar. Face o reverență.)

BOSCHETARUL: La dispoziția voastră tovarăşi!

ŞOIMUL PATRIEI: Notez că ați oftat şi ați spus doamne şi trebuie să vă pârăsc la tovarăşa educatoare. N-am voie să fiu credincios. Noi suntem un detaşament de atei! (*către boschetar*) Cine te-a adus aici?

BOSCHETARUL (*scoate din buzunar nasul de pătlăgică, îl arată, dar nu îl pune*): Fac copiii să râdă!

FEMEIA DE SERVICI (*pentru sine*): Un pui, prea vesel să mă trimită astăzi la anchetă!

ŞOIMUL PATRIEI: Noi nu râdem niciodată. Tovarăşa ne scoate la raport în fața detaşamentului, dacă ne mişcăm sau zâmbim la orele de informare politică!

FEMEIA DE SERVICI (*către boschetar, aspru*): Pleacă de-aici, doar nu facem circ. Se-adună lumea pentru şedința de partid. Începe să vină BOB-ul. (*Îi face vânt cu mătura.)*

(Şoimul patriei şi boschetarul pleacă. În sală apare secretarul de partid, directorul şi preşedintele de sindicat, care iau loc în lojă, apoi pe rând un auditoriu format din personal administrativ şi muncitori. Corul intonează în surdină Internaționala. Toți rămân preț de un minut în picioare, răstimp în care cei din prezidiu salută la cozorocul şepcilor muncitoreşti, apoi se aşează. Reintră inopinat Boschetarul …)

Continuare în volumul Dan Morand - "Teatru" care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

BOSCHETARUL: URSS bastion al păcii e!
CONĂCHEU (*ridicând oficiosul partidului, Scânteia*): Nu-i pe ordinea de zi!
BOSCHETARUL: Trăiască lupta pentru pace a țărilor din lagărul socialist!
(*sala aplaudă.*)
BOSCHETARUL: Trăiască şi înfloreścă scumpa noastră patrie... (*sala aplaudă mai tare.*)
BOSCHETARUL: În frunte cu secretarul general al partidului tovarăşul ... (*sala aplaudă cu frenezie şi se ridică în picioare.*)
BOSCHETARUL (*aproape țipând*): Pace! Nu bomba cu neutroni!
CONĂCHEU (*ridicând împăturit ziarul Scânteia şi ținându-l oblic deasupra capului, ca pentru autoapărare*): Da' cine vrea să ne declare război?
BOSCHETARUL (*fioros*): Imperialismul american! (*schimă tonu şi plin de jovialitate*) URSS bastion al păcii e!
CONĂCHEU: Iară?! Nu tu eşti chemat să pui în discuție politica partidului şi nu faci parte din organizația noastră! Fii atent că te acuz de … deznaționalism, cozmopolitism, deviaționism de drepta, lucru sectar şi celelalte păcate mic-burgheze. (*către doi din spatele sălii*) Luați-l!
DOI SECURIŞTI: Vă rugăm să întocmiți un denunț scris! (*umili*) Numai ca să punem la dosar ...
CONĂCHEU (*către sală cu glas încins*): Piricol la ordinea socială! Amenință cuceririle revoluționare ale poporului nost'! Instigare la contrarivoluție! (*schimbând tonul, mai domol către securişti*) ... Dosaru-l coplitați pe timpul dizvoltării anchetei. Aşa-i, ha,ha ha!
(*Cei doi iau pe clovn de subsiori, care țipă în zadar spe sală:* „Nu mă lăsați!“ *Se împotriveşte, dar e târât cu forța afară. Participanții la şedință rămân impasibili.)*
NEGRESCU: Tovarăşi, în lumina directivelor, a tezelor şi a indicațiilor tovarăşului secretar general... (*Arată spre ziar.)* Munca politică este de o importanță covârşitoare. Tovarăşi, partidul mi-a acordat încrederea, am recomandare, n-am făcut încă, dar voi face facultate muncitorească, proletară! Luați notă, cu conştiința curată, declar, cu înalt simț de răspundere că nu cunosc şi nici nu voi să cunosc nici-o limbă imperialistă! Trăiască lupta de eliberare națională, anticolonialistă a popoarelor africane!
CONĂCHEU: Bravo, tovarişe diriector! Ața-mi placĕ, să nu întinăm dimnitatea clasei muncitoare. Suntem simpli şî direcți, curați precum cristalu'. Oameni din popor, ce mai! Dă-mi voie să-ți strîng mâna tovărişeşte! (*se ridică amândoi, şi-şi scutură mâinile cu exuberanță*)
NEGRESCU (*face o grimasă*): Auu! Mi-ai scos-o din umăr!
CONĂCHEU: Bardon! Dă-mi voii să te pup!
(*se pupă pe amândoi obrajii, îşi întorc spatele, iau şervețele de pe masă şi se şterg apoi cu ostentație pe locurile atinse de buzele celuilalti*)
CONĂCHEU: Una şi cu una fac două! Acum, dați-mi voii să trec la ordinea de zi. Supun adunării în bloc rialigirea comititului de partid pe uzină!
VAJNICU: Adică subsemnații … (*şi arată f. galant cu o palmă spre stânga unde şade secretarul de partid, apoi cu celaltă spre drepta unde şade directorul, iar la urmă cu amândouă spre el însuşi*)
CONĂCHEU: Cine iste pientru! (*Toată lumea ridică două degete cât mai sus. Numai femeia de servici, intrată pe uşa laterală, ridică mâna cu mătura.)* Ce ne aminimți cu măturoiul?! D-ta n-ai voie să votizi că ai fost ritrogradată şi tricută la munca de jos!
(*Femeia de servici ridică mâna dreptă cu palma în sus.*)
CONĂCHEU: Aa, ticăloaso, acum saluți ca legionarii?! Ăia cari au pogromat tovarăşii ivrei, au asasinat 'telectuali români mari patrioți ai țării …
VAJNICU: … numai de-i lăsau, că îi puteam reeduca noi …
CONĂCHEU: Nu-ntrirupe tovule, nu-ntrirupe (*se îneacă de ură*) … au vândut țara nazismului, au supt sângele poporului ,…
NEGRESCU: Nu-ți ajunge că ai fost anchetată de organele statului?
VAJNICU (*către secretar*): Să-i punem iar dosarul de cadre pe rol?
(*femeia de servici începe să se smiorcăie*)
NEGRESCU: Ia-ți făraşul şi mătura şi valea de-aici. De nu, te punem pe liber!
CONĂCHEU: Sau ti diportăm în Bărăgan, să stai la bordei în miez di iarnă! (*se sfătuiesc între ei cu voce neimperceptibilă ...)*

CONĂCHEU: Noul comitet al uzinei noastri, a hotărât în unanimitati să susțină candidatura mult iubitului tovarăş Iscusiscu la înalta funcție de sicritar ghinăral .... (*către sală*) ... vă rog să să înscrie în procisul virbal...
NEGRESCU (*se ridică în picioare*): ... şi preşedinte al republicii ...
(*toți se ridică în picioare*)
VAJNICU: Uraaa!
(Întrega sală îşi pocneşte labele cu răsunet şi ovaționează. Femeia de servici îşi trage baticul pe urechi. Iese umilă şi năucită, bolborosind ...)
FEMEIA DE SERVICI: La munca de jos, auzi, … la munca de jos …
(*Lumina din sala de şedințe se stinge şi actorii părăsesc sala*.)

NE TRIMITE VIOLINE:

Vă rog să mă scuzați, toate videoclipurile sunt ale mele, dar nu toate au şi versuri, aşa ca vă trimit doar adresele celor cu versuri, toate scrise de mine şi (am reținut) doar cele în limba română:

Fantezie de primăvară pe muzică de Brahms
http://www.youtube.com/watch?v=NHsy8ZVQi6Y

Veşnicele începuturi
http://www.youtube.com/watch?v=ul-tquNKBcg

Viața
http://www.youtube.com/watch?v=KCXUhTFWzhI

Sărbătoarea de Florii
http://www.youtube.com/watch?v=GuTRBcNTXdM

Christos a înviat
http://www.youtube.com/watch?v=kZBPtIrXltc

În fiecare seară
http://www.youtube.com/watch?v=5l9j8lx1MH4

Tristeți în flori
http://www.youtube.com/watch?v=OWKA_MvWI1Y

Trec
http://www.youtube.com/watch?v=lH5ng18ACfo

Ninge
http://www.youtube.com/watch?v=hv83YdpQdCs

Nota redactorului sau aviz amatorilor:
Nu primim secvențe video cu maimuțăreli în alte limbi!
Sămănătorul seamănă doar semințe româneşti, într-un Bărăgan de snobism...
NNT

ARTICOLELE AUTORILOR NOŞTRI

PUBLICATE ÎN LUNA MAI LA PUBLICAȚIILE A.R.P.

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ PENTRU PATRIMONIU

Aurel Conțu: „Fatalismul mioritic“ sau pângărirea unui simbol românesc

Apărut în Revista Ecoul, http://revista-ecoul.com/2011/05/29

Mihai Stirbu - Repetabila lansare de carte

Apărut în Revista Singur http://www.revistasingur.ro

Traian Lazăr: „Fiecare partid îşi are prostul său“

Traian Lazăr: „Programul cornul şi laptele“

N.N. Tomoniu: „Explozia nucleară şi riscurile ei“

Apărute în Revista Epoca http://revista-epoca.com/2011/05/28/

ARTICOLE DE ZIAR ŞI LEGĂTURI (Link-uri)

PRIVIND APARIȚIA REVISTEI „SEMĂNĂTORUL”

Revista *Sămănătorul*, lansată la *Ţicleni* - Cotidianul Gorjeanul

Revista *Sămănătorul*, lansată la *Ţicleni* | Stiri Matinale

Revista *Sămănătorul*, lansată la *Ţicleni* - Info.MultiCast.ro

„*Sămănătorul*”, lansată la Tismana | GorjDomino

ARDR - Links | Facebook

StiriONG - Arhiva evenimente

Facebook

http://www.facebook.com/profile.php?id=100002158872893

Vă recomandăm!

EPOCA • ŞTIRI ŞI OPINII „NECONFORME"

Flux RSS pentru posturi | Comentarii RSS

Căutare

Pentru o vizualizare mai bună, folosiţi MOZILLA FIREFOX

An VI, nr. 5 / 2011

ARP

Există o „Românie Tainică"

EPOCA este o publicaţie de informaţie culturală şi socială cu caracter alternativ, creată în cadrul unui proiect experimental al ARP -Asociatia Romana pentru Patrimoniu >>detalii aici >>

Traian Lazăr: „Fiecare partid îşi are prostul său"

Posted on mai 28, 2011 by ARP

Comentând, cu ironia-i răutăcioasă, componenţa şi calităţile membrilor Partidului Naţional Ţărănesc în 1934, Nicolae Iorga scria într-o tabletă publicată în ziarul său Neamul românesc, că acest partid în fond ţărănesc şi reprezentând ţărănimea are membri cu un înalt nivel intelectual: „savanţi"(Virgil Madgearu), şi„jenii"(Iuliu Maniu,geniu, în pronunţia ardelenească). Dar, surpriză! În el se găseşte şi un „prost". Însuşi Iuliu Maniu l-a descoperit cu ocazia refacerii unităţii PNŢ prin împăcarea grupării Maniu cu gruparea Vaida–Voevod, „om bun şi moale" , care împăcare i-a pus la picioare (lui Maniu) pe d. Vaida „gata de o decepţie". Prostul era Eduard Mirto pentru că atrăsese atenţia lui Vaida asupra decepţiei ce-l aştepta în urma împăcării cu Maniu, ceea ce se va [illegible]. După cum aprecia Iorga, Eduard Mirto era „avocat cu deoseb[illegible] [illegible]aţie, vo[illegible] elegant, om dibaciu în a scoate pe cine încurc[illegible] [illegible] o s[illegible] deosebit de apreciat[illegible] >>>

Filed under: noutati

« Corneliu Leu: „Pri[illegible] ... N.N. Tomoniu: „Explozia n[illegible] riscurile [illegible]»

ARTUR SILVESTRI

Director Fondator

EPOCA

ARTUR SILVESTRI ŞI CĂRŢILE LUI - emisiune TV

Despre recuperarea patrimoniului cu Mariana Brăescu - emisiune TV

ATENŢIE! NOU! EMISIUNE DOCUMENTAR TV - „Asociaţia Română pentru Patrimonium - o creaţie a lui Artur Silvestri" >>>>>

ARTUR SILVESTRI în lumina eternităţii - film documentar

EPOCA
ŞTIRI ŞI OPINII
NECONFORME!

ACCESAŢI SITURILE
ARTUR SILVESTRI
SI
MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/ http://mariana-braescu.com/

http://www.tomoniu.ro/

CITIŢI ZILNIC
BULETINUL INFORMATIV ARP !
PREŞEDINTE ARP:
MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://analize-si-fapte.com/

TRAIAN LAZAR - Articole nepublicate!

ASOMAREA ANIMALELOR ÎNAINTE DE TĂIERE

La 1 ianuarie 2007, România a devenit membră a Uniunii Europene ceea ce o obliga să respecte reglementările stabilite până atunci de forurile comunitare şi acceptate de statele membre (acquisul comunitar). Astfel, între altele, animalele nu mai puteau fi tăiate decât după ce erau asomate (amorţite prin injectatea unor substanţe chimice). O reacţie de respingere unanimă s-a propagat în rândul populaţiei. Măsura era făcută publică în momentul cel mai nepotrivit, în decembrie, înaintea Crăciunului, tocmai când tot românul se pregătea, conform tradiţiei să îndeplinească acţiunea mult aşteptată după o lungă perioadă de post şi atât de plastic descrisă de Creangă: la Crăciun când tăia tata porcul şi-l pârlea… Această acţiune venea şi în flagrantă contradicţie cu propaganda făcută pentru obţinerea adeziunii populaţiei pentru aderarea la Uniunea Europeană, în sensul că fiecare popor vine în Uniune cu propriile sale tradiţii şi obiceiuri, care vor îmbogăţi şi diversifica cultura comunitară. E drept că unii oratori mai pomeneau din când în când şi de acquisul comunitar, mai mult ca să facă pe deştepţii, că nici ei nu ştiau ce e acela dacă-i luai din scurt.

Pentru cei mai mulţi cetăţeni ai României, asomarea era un cuvânt şi o practică nouă, despre care nu mai auziseră, pe care n-o mai întâlniseră şi care era străină de ei şi de ţara lor. Şi pe care noii lor concetăţeni europeni voiau să le-o impună silindu-i să renunţe la obiceiurile moştenite.

Dar…iată ce spune istoria!

În anul 1940,Direcţiunea veterinară a Capitalei făcea cunoscut publicului că în conformitate cu Decizia Ministerului Agriculturii nr 2259 din 1943, cu Dispoziţiile Codului Regele Carol al II-lea şi cu legea pentru protecţia animalelor, tăierea păsărilor „nu mai este îngăduită dacă nu este precedată de asomare (ameţire prin lovirea în cap cu un ciocan de lemn sau de plumb”). (Neamul românesc nr. 169 din 3 august 1940, p.4) Aşa că asomarea avea antecedente şi vechi şi legale în România, înaintea admiterii în Uniunea Europeană, antecedente rămase pe hârtie că în practică…

BINE FACI, BINE GĂSEŞTI!

Printre preceptele înţelepciunii populare menite să împământenească (imprime) în comportamentul uman conştiinţa şi deprinderea comiterii de fapte bune se numără şi cel citat mai sus.

De cele mai multe ori cel ce făcea primul pas în această direcţie spera că semenii, partenerii îi împărtăşesc poziţia (morala).

PASUL 1-BINE FACI.

Prin sentinţa nr. 98 din 15 aprilie 1929 a Consiliului de război divizia a IV-a în procesul de la Craiova au fost condamnaţi comuniştii Marcel Pauker la muncă silnică pe viaţă, iar Ana Pauker, D. Filipescu, Sandu Liblich şi Elena Filipovici la câte 20 de ani de închisoare. Condamnaţii erau acuzaţi că au complotat şi uneltit contra liniştii statului prin faptul că în 1922 au aţâţat pe locuitori la război civil. Procesul fusese lungit ani la rând şi intrase rapid în rezolvare odată cu venirea la guvern a PNŢ, care a dat şi el înapoi imediat după sentinţă.

Peste o lună, primul guvern al PNŢ prezidat de Iuliu Maniu a emis decretul nr 1467din 15 mai 1929 publicat în Monitorul oficial nr. 104, prin care amnistia pe cei condamnaţi , printre care şi pe Ana Pauker. Decretul era semnat de I. Maniu , preşedintele Consiliului de Miniştri. (Neamul românesc nr.139 din 28 iunie 1936, p.4)

PASUL 2-BINE GĂSEŞTI?

Trecut-au anii…

În 1947 comuniştii se aflau la guvernare, iar ţărăniştii în opoziţie. Era rândul Anei Pauker să-şi probeze bunăvoinţa faţă de opozantul Iuliu Maniu, care ca orice opozant uneltea contra regimului. În iulie 1947, Maniu şi alţi fruntaşi ai PNŢ au fost arestaţi şi judecaţi. Vina lor era cvasiasemănătoare cu cea imputată comuniştilor judecaţi în 1922-1929. Iuliu Maniu şi conducerea PNŢ era învinuită de a fi "organizat o acţiune subversivă cu scopul de a fi răsturnat prin violenţă regimul democratic din ţară" şi de a fi lansat un manifest „prin care îndemna ţara la revoltă". (I: Scurtu-coord."România.Viaţa politică în documente. 1947".Arhivele Statului din România. Buc.1994, p.248) Maniu a fost condamnat la închisoare pe viaţă, iar ceilalţi acuzaţi pe termene între cinci ani şi închisoare pe viaţă.

În spiritul învăţăturii izvorâte din proverbele populare, ar fi fost rândul Anei Pauker să răsplătească binele ce-i făcuse Maniu prin amnistia din 1929. E drept că în 1947 Ana Pauker era doar ministru de externe, nu preşedinte al Consiliului de Miniştri ca Maniu în 1929, dar sursele epocii probează că ea se plasa chiar pe o poziţie mai puternică, fiind de fapt conducătoarea Partidului Comunist aflat la guvernare, în timp ce şeful formal era Gheorghiu Dej. O eventuală iniţiativă a ei în favoarea amnistierii lui Maniu nu ar fi întâmpinat opoziţia celorlalţi şefi comunişti şi nu ar fi întâmpinat obstacole nici din partea regelui, şeful statului. Dimpotrivă! Dar Ana nu a făcut un asemenea gest. De unde se vede că tradiţiile politice nu au caracter…popular!

CONCLUZIE

Pentru a evidenţia inexistenţa în realitatea cotidiană a faptelor relatate, basmele româneşti încep invariabil cu formula „a fost odată ca niciodată".

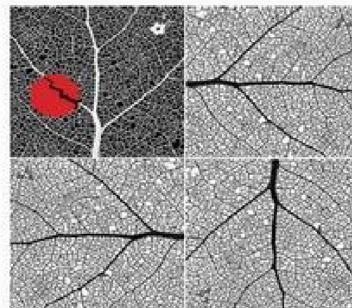
S-a observat din povestioarele relatate aici că faptele istorice reale se repetă, nu aidoma, nu identic , doar asemănător pe ici , pe colo şi prin punctele esenţiale, vorba lui nenea Iancu Caragiale. De aceea ele ar fi trebuit poate să înceapă cu formula „a fost odată ca altădată"sau măcar să le încheiem cu…şi mai este poate şi acum. Şi-o să mai fie?

Vă recomandăm:

NE-AU TRIMIS FELICITARI!

Elisabeta Iosif
Stimate domnule, Nicolae Tomoniu,
Va felicit pentru aceasta deosebita idee. Uram revistei Semanatorul viata lunga. Nascuta in Saptamana Luminata ea va continua sa fie acel far calauzitor pentru care au gandit-o si inaintasii. Sa fie intr-un ceas bun!
Cu pretuire, Elisabeta IOSIF

MULȚUMIRI TUTUROR !

George Anca
Domnule Director Tomoniu,
Sa fie intr-un ceas bun!
Nou inceput, tot la Tismana.
Hristos a inviat!

Maria Tirenescu
Domnule Tomoniu,
Va multumesc pentru informare! Felicitari pentru revista!
E o solutie foarte buna in aceste vremuri vitrege pentru cultura.
Va trimit o revista, RO KU, deosebita prin continutul ei.
Ea a aparut tot prin munca unor pasionati de literatura,
tot fara posibilitatea de a publica pe hartie. Toate cele bune!

Preot Viorel Cojocaru
Multumim mult si succese mari in continuare.
Hristos a Inviat!!! Cu respect

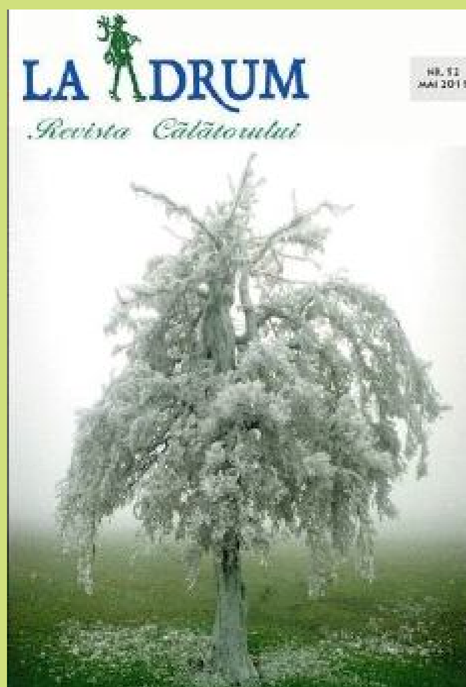
Anghel Vasile
Felicitari pentru tenacitate si doresc reusita acestui nou suport de documentare promovat de editura. Mesaros

Cezara Adamescu
HRISTOS A ÎNVIAT!
Excelenta ideea cu SAMANATORUL. O surpriza uriasa de Sfintele Sarbatori, pentru care va multumesc cu toata fiinta.
Voi urmari îndeaproape revista si toate rubricile.
Proiectul este grandios si merita toata atentia.
Multumiri, multumiri, multumiri si îmbratisari prietenesti,

Mariana Zavati Gardner
Multumiri si foarte mult bine.
Cu alese complimente,

Geo Stroe
FELICITĂRI!

Dan Florita-Seracin
Stimate Domnule Tomoniu,
Va felicit pentru aparitia revistei "Samanatorul".
Multumesc pentru republicarea romanului
.***Întoarcerea din larg,*** ediția a II-a revăzută
Cu deosebita stima,

Reviste noi
revistaladrum@gmail.com
Buna ziua!
Va propunem spre “vedere” numarul 12 din revista de calatorii La Drum/ Revista Calatorului. Ea a aparut in anul 2008 si a fost difuzata in Romania intr-un tiraj lunar de 4000 exem..
Ea va fi difuzata on-line lunar

Mulțumim, v-am promovat revista, procedați la fel!

(continuare din pagina2)

A ascultat tineretul cu interes şi s-a pus la treabă. Simplu, nu? Ce s-o mai lungim, acum dacă au lansat şi revista asta, e musai să-şi adune scrierile şi să le trimită întâi la editura noastră pe adresa găsită pe site-l www.editura-online.ro şi apoi, in mod obligatoriu pentru noi, vor fi publicaţi şi în revista pentru care au sărit în ajutor.

Zicem "şi revista asta", pentru că tinerii de la Tismana, au mai lansat şi revista liceului. Dar despre acest lucru altădată, acum să mai reamintim încă o dată regula: pentru a apare în revista Sămănătorul, deocamdată, la numarul de pagini a acesteia, e musai ca doritorii să publice o carte online la editura Semănătorul. Poezii, proză, eseuri, teatru, orice scriere inedită, nepublicată pănă acum nici tipărit, nici pe web, este bună la noi. Aşa a gândit-o regretatul Artur Silvestri, aşa vom face! Trebuie să avem încredere în ideile fostului mare fondator de reviste literare, în proiectul lui, care iată că dăinue de câţiva ani, ba chiar progresează.

Da, progresează! Nu avea de unde să ştie dânsul cum va fi evoluţia Sămănătorului şi am continuat proiectul în funcţie de necesităţile actuale. Scriitorul şi promotorul cultural Artur Silvestri mi-a lăsat acum patru ani revista pe mână cu toată increderea. Trebuie să fiu demn de ea: am deschis un cont pe YouTube pentru videoclipurile autorilor noştri, am mai deschis unul pentru anunţurile şi revistele unor autori Sămănătorul, am făcut un buletin informativ şi acum revista aceasta, avem adiacent mereu site-l www.semanatorul.ro cu care am demarat proiectul iniţial şi cine ştie ce ne mai rezervă viitorul. Dar să nu se sperie nimeni! Viitorul depinde numai de noi, adică de România Tainică şi profundă a lui Artur Silvestri!

Relatare în Gorj DOMINO » „Sămănătorul", lansată la Tismana

„Sămănătorul", lansată la Tismana

Adelina Belgun | May 06, 2011 |

Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Rurală – A.R.D.R., în parteneriat cu Fundaţia Judeţeană pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Durabilă – Ţicleni anunţă lansarea primului număr al revistei „Sămănătorul". Lansarea a avut loc pe 5 mai în cadrul inaugurării Biblionetului la Ţicleni, la Biblioteca publică „Nicolae Diaconu". Evenimentul s-a desfăşurat la orele prânzului, în prezenţa autorităţilor locale şi judeţene, dar şi reprezentanţilor Bibliotecii Judeţene „Christian Tell". Situl principal, „Semănătorul" on-line este un ghid spre un grup important de reviste culturale, biblioteci şi pagini web cu caracter documentar în format electronic, care se adresează românilor de pretutindeni (www.semanatorul.ro). Articolele sau cărţile online sunt susţinute de către scriitori consacraţi sau nu, condeieri anonimi sau începători, în intenţia de a reînvia un curent ideologic şi literar de felul celui constituit la începutul sec. XX în jurul revistei „Sămănătorul" (1901 – 1910).

La Tismana s-a vorbit din nou despre revista Sămănătorul după mai bine de un secol.
La eveniment nu putea lipsi Ansamblul de Datini şi Obieiuri TISA
Instr. Maria Corlan Mischie

Revista Sămănătorul, lansată la Ţicleni

Afişări: 1155

Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Rurală (ARDR), în parteneriat cu Fundaţia Judeţeană pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Durabilă Ţicleni, au lansat primul număr al revistei literare Sămănătorul.

Lansarea a avut loc ieri în cadrul inaugurării Biblionet-ului la Ţicleni, la Biblioteca publică „Nicolae Diaconu". Evenimentul s-a desfăşurat la orele prânzului, în prezenţa autorităţilor locale şi judeţene, dar şi a reprezentanţilor Bibliotecii Judeţene „Christian Tell".

Site-ul principal „Semănătorul" (http://www.semanatorul.ro/) este un ghid spre un grup important de reviste culturale, biblioteci şi pagini web cu caracter documentar în format electronic, care se adresează românilor de pretutindeni. Articolele sau cărţile online sunt susţinute de către scriitori consacraţi sau nu, condeieri anonimi sau începători, în intenţia de a reînvia un curent ideologic şi literar de felul celui constituit la începutul secolului XX în jurul revistei „Sămănătorul" (1901 - 1910).

Datorită interesului deosebit faţă de această iniţiativă, site-ului principal „Semănătorul" i s-au asociat ulterior noile site-uri şi subsite-uri „Semănătorul – Editura online" (în iulie 2008, site aparte), „http://www.youtube.com/user/semanatorul" ca sprijin multimedia pentru autorii şi colaboratorii revistelor ARP şi recent, site-ul Brâncuşi, realizat la cererea unor cititori, (adresa http://www.semanatorul.ro/brancusi/index.htm) marele sculptor fiind un mare semănător de concepţii artistice şi stilistice, care zăceau latent în cutumele poporului nostru fără a fi valorificate şi promovate în arta mondială. Sămănătorul a fost o revistă literară săptămânală, concepută de către George Coşbuc şi Alexandru Vlăhuţă şi care a apărut la Bucureşti, între 2 decembrie 1901 şi până la 27 iunie 1910 fără întrerupere. A jucat un rol important în viaţa literară a vremii şi a constituit catalizatorul pentru înfiinţarea curentului ideologic şi literar care i-a purtat numele - Sămănătorismul.

Izabella Molnar

Gorjeanul
COTIDIAN JUDEŢEAN INDEPENDENT
PRIMA PAGINA | ACTUALITATE | SOCIETATE | INEDIT | DIVERSE | PUBLICITATE | ADMINIS

Revista Sămănătorul, lansată la Ţicleni

06 MAI 2011 AFIŞĂRI: 154

Like Be the first of your friends to like this.

Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Rurală (ARDR), în parteneriat cu Fundaţia Judeţeană pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Durabilă Ţicleni, au lansat primul număr al revistei literare Sămănătorul.

06 Mai 2011

Anul VII — Nr. 6. 3 Februarie 1908.

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMÎNALĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
B-dul Academiei, 3,
Strada Edgar Quinet, No. 4.
BUCUREŞTI

ABONAMENTUL ANUAL
În ţară . . . . 10 lei
În străinătate . . . . 12 »

LUI GRIGORESCU

Poesie inedită de CARMEN SYLVA

SURPRIZĂ
SĂMĂNĂTORUL

Cu luminoasele-ţĭ culorĭ
Şi 'ntreaga ta splendoare,
Te-a zugrăvit, o ţara mea,
Raiŭ răsfăţat de soare!

Privirea-ĭ umed'a răsfrînt
Lumina ta albastră,
Vrăjind pe pinze ce-aĭ maĭ scump
Cu mîna luĭ măiastră.

Şi în copiiĭ minţiĭ luĭ
Viaţa ta viază:
Păstorul *demn ca un stăpîn,*
Fecioara ce visează,

Gropiţa din obrajiĭ albĭ
Aĭ gingaşeĭ copile;
Ninsoarea 'mbălsămată a
Întîieĭ florĭ de-Aprile...

Vezĭ pe Ovreiŭ *cu «jalba» luĭ,*
Pe Dorobanţul *falnic,*
Şirag de care *pe 'nserat,*
Războiul *crunt şi jalnic.*

Şi peste tot pluteşte blînd
Al ţăriĭ noastre soare;
Penelul luĭ învie tot,
Desmiardă orĭ-ce floare...

Dacă n-aţi mai citit
vreo poezie de
Carmen Sylva
Regina
României !

Cerneşte-ţĭ haina, ţara mea,
Şi te 'nveleşte 'n ţernă,
Închide-ţĭ ochiĭ luminoşĭ —
Căcĭ perderea-ĭ eternă!

Nu, ţara mea! Trezeşte-te
Din jalea ta amară!
Fiĭ vrednică de darul său
Dumnezeesc, o ţară!

SCRISĂ LA MOARTEA MARELUI PICTOR

Fiĭ tînără, puternică!
Tu aĭ o mîndră viaţă:
Încrede-te 'n tăria ta
Şi 'n firea ta 'ndrăzneaţă!

Priveşte chipurile luĭ
Şi pruncii tăĭ să vină
Cu ochĭ severĭ şi-adîncĭ, ce sorb
Lumină din lumină!

Eĭ sînt cuminţĭ şi stăpînesc,
Eĭ vreaŭ şi nu aŭ teamă —
Primeşte-ţĭ mîndriĭ tăĭ copiĭ
La sînul dulce, mamă!

Ianuarie, 1908. Tradus de St. O. Iosif.

PIERRE LOTI

PESCAR DE ISLANDA

PARTEA ÎNTÎIA

I.

Eraŭ cincĭ inşĭ, laţĭ grozav în spete, stînd la băutură, cu coatele pe masă, într'un fel de odăiţă mohorîtă care mirosia a saramură şi a mare. Încăperea, prea măruntă pentru statura lor, se îngusta la un capăt ca interiorul unuĭ mare pescăruş golit şi se legăna uşor, scoţind o plîngere monotonă, cu o încetineală de somn.

Afară trebuia să fie marea şi părea că e noapte, dar nu prea ştiaĭ bine ce e: singura deschizătură tăiată în tavan era acoperită cu un capac de lemn şi numaĭ o lampă veche şi atîrnată îĭ lumina, tremurînd.

Vineri, 3 iunie 2011, ora 18.30

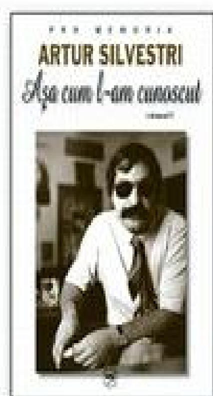
la Târgul Internațional de Carte

Sibiu BookFest 2011

în Pavilionul Expozițional din Piața Mică

MARIANA BRĂESCU și Asociația Română pentru Patrimoniu (ARP)

vă invită la lansarea cărților

ARTUR SILVESTRI

- *Așa cum l-am cunoscut*

MARIANA BRĂESCU

- *Imperfecțiuni provizorii*
- *Îmi amintesc și îmi imaginez*

În perioada 2-6 iunie 2011, în cadrul Târgului Internațional de Carte BookFest Sibiu,
Editura Carpathia va oferi în mod gratuit, cărțile lui ARTUR SILVESTRI și despre ARTUR SILVESTRI:

- Artur Silvestri - „Frumusețea lumii cunoscute. Zile de neuitat"
- Artur Silvestri - „Apocalypsis cum figuris. Șapte nuvele fantastice cu prolog și epilog"
- Artur Silvestri - „Perpetuum mobile. Piese improvizate pentru violoncel și oboi"
- „ARTUR SILVESTRI - Așa cum l-am cunoscut" un documentar alcătuit de sociolog Teodora Mindru

Pentru confirmări, informații suplimentare:
tel: 0744.380.643, Maria Anghel; tel: 0745.251.152, Georgeta Dencu